

Seguiment mediàtic de la jornada de l'1 d'Octubre a Catalunya

Cas aplicat als noticiaris de TVE i TV3

Jordi Puchades Beltran

73656975G

al313638@uji.es

PE0932 - Treball de Final de Grau

Línia A: Iniciació a la investigació

Tutor: Andreu Casero Ripollés

Grau en Periodisme

Curs 2017/2018

ABSTRACT

Mass media study applied to the cases of TVE and TV3 on the first of October of 2017. Throughout a general perspective by the framing studies, a template has been developed for the analysis of three elements of measure which are fractioned in some other unities, the material which has been investigated are the newscasts of TVE and the one and only newscast of TV3. Issues as the framing theory of Entman, the historical perspective of the framing articles written by professor Casero and professor López-Rabadán, apart from the audiovisual investigations about that question.

These investigations have permitted the development of a quantitative and qualitative measurement mechanism applied to several stratum: political leadership presence on screen, speaking times assigned by the edition of the newscast. The so-called theories which allow in its totality the possibility of showing empirical results about the predilection of a discourse in a data table. Regarding the qualitative aspect, which is evaluated firstly and with less relevance regarding the quantitative one: 1. Responsibility attribution, 2. Morality, 3. Economic consequences, 4. Human interest, etc... which correspond to the classifications of Semetko and Valkenburg (2000). Secondly and more importantly it is investigated if any of both Television channels follow a treatment of political crisis. The results have been contrasted among them with the purpose of establishing the empirical comparison between both elements of study.

RESUM

Estudi de mitjans de comunicació aplicat als casos de TVE i TV3 el primer d'octubre de 2017. A través d'una perspectiva general dels estudis d'enquadrament, s'ha desenvolupat una plantilla per a l'anàlisi de tres elements de mesura fraccionats en altres unitats. El material que s'ha investigat són els telenotícies de TVE (15h i 21h) i el de migdia de TV3. L'aproximació teòrica s'ha fet a través de temes com la teoria d'enquadrament d'Entman, la perspectiva històrica dels articles d'enquadrament escrits pel professor Casero-Ripollés i el professor López-Rabadán i diverses investigacions audiovisuals sobre aquesta qüestió.

Aquestes han permès el desenvolupament d'un mecanisme d'anàlisi quantitatiu i qualitatiu aplicat a diversos estrats: Presència de líders polítics a la pantalla, temps de conversa assignats per l'edició del noticiari. Les anomenades teories que permeten en la seva totalitat la possibilitat de mostrar resultats empírics sobre la predilecció d'un discurs en una taula de dades. Pel que fa a l'aspecte qualitatiu, s'avalua en primer lloc i amb menys rellevància a: 1. Atribució de responsabilitat; 2. Moralitat; 3. Conseqüències econòmiques; 4. Interès humà, etc., que corresponen a les classificacions de Semetko i Valkenburg (2000). En segon lloc, i més important, s'investiga si algun dels dos canals de televisió segueix un tractament de la crisi política. Els resultats s'han contrastat entre ells amb l'objectiu d'establir la comparació empírica entre ambdós elements d'estudi.

INDEX

1. Introducció	1
1.1. Objectius i hipòtesis.....	3
2. Marc Teòric	4
3. Metodologia	13
3.1. Altres element de mesura.....	17
4. Contextualització històrica del conflicte	24
4.1. Aproximació contextual.....	24
4.2. El procés sobiranista fins l'1-October	25
5. Resultats de l'anàlisi	27
5.1. Anàlisi quantitatiu.....	27
5.1.1. Informatiu de TVE de les 15h	27
5.1.2. Informatiu de TVE de les 21h.....	32
5.1.3. Informatiu de TV3 de les 13:45h	37
5.2. Anàlisi qualitatiu	41
5.2.1. Aplicació de les teories del <i>Framing</i>	41
5.2.2. Tractament de les crisis polítiques	43
6. Discussió de la literatura i conclusions	47
7. Referències bibliogràfiques	57
8. Annexos	59
8.1. Resum Executiu	59

1. INTRODUCCIÓ

Amb l'objectiu de comparar el tractament que es va donar a les votacions del referèndum no vinculant de l'1-O a Catalunya, tant a TVE com a TV3, durant aquesta jornada (2017.10.01), s'ha establert la tècnica de l'anàlisi de contingut en dos vessants: 1. Anàlisi Qualitativa i 2. Anàlisi Quantitativa.

Primerament, amb l'objectiu de contextualitzar el contingut de l'article i el marc teòric investigador on s'enquadra hi ha que tindre en compte que la disciplina a la que es refereix aquest treball versa sobre qüestions de *Framing* o Enquadrament. Aquest concepte i derivats del teoric Robert Entman actua com a bruiola entre demés investigacions sobre *Framing* i polítics o política com a tema general. Alhora, també s'han tingut en compte treballs sobre la natura, independència, metodologia de treball i rutines dels distints models de mitjans de comunicació audiovisuals en l'europa contemporània. Més enllà d'aquestos, tant a nivel de marc teòric com a nivell metodològic, s'han considerat estudis sobre les tipologies de les crisis institucionals i com els mitjans de comunicació intervenen en casos d'aquesta índole.

L'objecte d'anàlisi o mostra són els informatius d'aquest dia, els de tarda i els de nit. En el cas de TVE s'hi seleccionen ambdós noticiaris, el de migdia i el de nit per la seva durada, substancialment inferior al telediari de migdia de TV3. Ambdós noticiaris tenen una durada pròxima als 52 minuts mentre que la peça analitzada que correspon a la Corporació catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) té una durada aproximada de 2h i 15minuts. D'aquesta forma es tracta d'aconseguir equilibrar el temps d'anàlisi (els minuts analitzats) en ambdues mostres. La selecció d'aquests dos canals de televisió ve donada per la seva titularitat pública, administrada pel govern central en el cas de TVE i, en el cas de TV3, pel govern autonòmic.

En aquest cas l'objecte d'anàlisi són els mateixos informatius; alhora, les unitats que seran sotmeses a l'esmentat anàlisi són les peces que conformen el noticiari i el doten de la seva totalitat de característiques i particularitats.

Al conjunt d'unitats d'anàlisi, 54 per part de TV3 i 67 per part de TVE en total, s'aplica un codi d'anàlisi per determinar diferents aspectes formals i periodístics: temps dedicat per bloc, temps dedicat per peça, gènere de la peça i tipologia de la peça. Aquest codi d'anàlisi també permet determinar una divisió per contingut que respon a la teoria del Framing que data de finals dels 90.

Aquesta investigació naix de la curiositat per comparar els distints enquadraments que s'hi dona sobre una jornada clau al territori espanyol i europeu, amb gran repercusió internacional i esdevenint un escenari polític totalment novedós. A nivell periodístic la jornada va esdevindre frenètica, també ho foren els dies posteriors. Resulta de gran interès comprendre quina estratègia comunicativa donaren dos mitjans administrats per administracions polítiques tan allunyades a nivell polític en tant a qüestions ideològiques. Tot açò, amb una mirada a les noves tecnologies que esdevingueren claus per entendre quin funcionament tingueren ambdues cadenes ja que foren supervisades meticulosament per milers d'internautes qui feren judicis de valor sobre la imparcialitat de les informacions vertides per un ens o per altre. Aquests són, entre d'altres, els motius que justifiquen la necessitat de portar endavant una investigació com la present.

1.1. OBJECTIUS I HIPÒTESIS

- 1) **Analitzar el tractament** que s'ha donat en les dues televisions al mateix fet atenent **qüestions quantitatives**: Temps dedicat per bloc, temps dedicat per peça, gènere de la peça i tipologia de la peça.

- 2) **Analitzar el tractament** que s'ha donat en les dues televisions al mateix fet atenent **qüestions qualitatives** (*Framing* o enquadrament): reconeixement de responsabilitat, interès humà, conflicte, moralitat i conseqüències econòmiques.

- 3) **Comparar els anàlisis** d'ambdues cadenes prenent com a mostra el telenotícies de migdia per part de la cadena autonòmica catalana de titularitat pública TV3 i els noticiaris de migdia i nit de la cadena nacional de titularitat pública TVE.

Amb aquest conjunt d'objectius es persegueix esclarir els segments informatius o frames que s'empraren per donar cobertura a l'escenari de l'1- O. Actualment, ambdues cadenes han vist com els seus criteris, a l'hora de posar en pràctica l'exercici informatiu, són sotmesos contínuament a veus discordants amb la seva línia ideològica. Tant TVE com TV3 han estat etiquetades com a mitjans de propoganda política o d'adoctrinament.

2. MARC TEÒRIC

La Teoria del Framing ha permès l'anàlisi de contingut sobre temes de diferent tarannà en els últims anys de la història contemporània. Aquesta teoria reflecteix la predilecció d'un periodista per un fragment del contingut de la història que va explicar i que, per tant, aquesta part o parts de la informació es convertiran en els traços informatius més rellevants de la mateixa.

El *frames* "són els pressupostos mentals que ordenen la construcció i la comprensió de la realitat social" (Brosius i Eps, 1995), tal i com citen Cayetano Fernández i Alfons Corral (2016), en l'*Anàlisi sobre la percepció de l'immigrant magribí en temps de crisi*.

Per tant, un mateix esdeveniment pot ser emmarcat (contat) des de dos punts totalment oposats. Major importància té la proposada per Robert Entman (1993), qui entén el terme *Framing* o enquadrament com "la selecció d'alguns aspectes de la realitat percebuda i donar-los major importància en el text comunicatiu, de manera que es promoga la definició d'un problema determinat, una interpretació causal, una evolució moral i/o una recomanació de tractament per a l'assumpte descrit".

El concepte ha tingut una tradició històrica que el professor López Rabadán cita en el seu text *Nuevas vías para el estudio del Framing periodístico. La noción de estrategia de encuadre* (2010):

Malgrat aquest desenvolupament, els estudis de *Framing* presenten també una cara problemàtica, en concret, un important dèficit teòric, metodològic i organitzatiu. Per ara, aquests estudis han estat sinònim de dispersió (D'ANGELO, 2002; SÁDABA, 2008), imprecisió (Scheufele i TEWKSURY, 2007), i en ocasions contradicció (KÖNIG, 2006). Resulta urgent una major precisió a nivell conceptual i analític que permeti una major coherència en el seu desenvolupament teòric i la presentació de treballs empírics comparables. (López-Rabadán, 2010, p.4)

Per tractar d'aproximar-se el màxim possible, les peces es sotmetran a una taula que reunisca distints criteris dels autors anomenats. D'aquesta manera, mitjançant l'acumulació de mètodes compatibles s'intentarà donar una aproximació objectiva al tractament proposat per ambdues cadenes.

La divisió temàtica i l'articulació de l'agenda mediàtica també és un tema considerable en l'argumentació d'un anàlisi mediàtic sobre un conflicte polític com el català. Andreu Casero-Ripollés i Pablo López-Rabadán (2012) parlen sobre l'articulació de l'agenda mediàtica per norma general al panorama espanyol.

Se identifican 4 áreas temáticas principales de desarrollo de la información política: La información que emana de las fuentes oficiales y que trata sobre la Jefatura del Estado, el Gobierno, las autonomías, identificada como información administrativa; los contenidos que surgen de los debates parlamentarios, de las actividades del Congreso, del Senado y de los parlamentos autonómicos, así como de otras entidades como el Defensor del Pueblo, las comisiones gubernamentales, etc., identificada como información parlamentaria; la cobertura de las actividades ordinarias de los partidos, como congresos o asambleas, y de las desarrolladas durante las elecciones, identificada como información de partidos políticos y finalmente, las acciones que llevan a cabo las organizaciones ciudadanas con incidencia en las actividades políticas, como los grupos de presión, las asociaciones de vecinos. (p.96)

Per altre costat, els autors destaquen tres condicionants en la relació dinàmica entre periodisme i política. Entre tots, és el tercer el que major relació té amb el plànol contextual de la qüestió analitzada:

El tercer condicionante de la relación entre política y medios es la mercantilización de los contenidos informativos (Casero-Ripollés, 2012); buscan la máxima rentabilidad de su trabajo lo cual incide en los valores noticiosos: al potenciar los conflictos, escándalos, la vida privada o la intimidad de los políticos. Se entra en el terreno del infoentretenimiento [...] son las nuevas estrategias corporativas, marcadas por intereses comerciales, las que conducen a un viraje que condiciona las líneas editoriales, las que conducen a un viraje que condiciona la línea editorial y los contenidos mediante el clientelismo o, por el contrario, una excesiva tensión. (Casero-Ripollés i Rabadán-López, 2012, p.100)

Per altre costat, Casero-Ripollés y López-Rabadán (2012) comparteixen un interessant volum sobre la relació que alberguen les noves tecnologies amb els mitjans de comunicació. L'aspecte multidimensional i transversal que han aportat les noves tecnologies a la concepció de les mateixes i la seva influència sobre l'agenda mediàtica és una qüestió de remarcad interès per a la investigació: “Las nuevas dinámicas empujan al usuario a ser activo ya que le facilitan el acceso a la esfera pública con voz propia y le permiten influir en la agenda de los medios tradicionales” (p.64).

Per altra banda, els autors defineixen les principals coordenades temàtiques al panorama espanyol creant un organigrama funcional de les dinàmiques de selecció temàtica. També en relació als processos de censura i autocensura, ja siga des de dins del mitjà per la titularitat i clientelatge d'aquest o mitjançant una instrucció de la propia font o els propis valors del periodista i demás factors, s'arriba a una conclusió: “El público consume selectivamente lo que es acorde con su ideología. La crítica, el conflicto y el enfrentamiento constantes se han instalado en la información política, convertida en un discurso radical, sin profundidad ni capacidad de análisis” (Casero-Ripollés y López-Rabadán, 2012, p.74).

En tant als aspectes que posen la mediatització com a actor central de la vida política no sols a nivell de societat, sino també a les esferes parlamentaries, els autors del volum aporten una visió que separa, cada vegada més, les institucions polítiques del mitjans de comunicació.

La mediatización también implica que los medios se conviertan en instituciones diferenciadas y cada vez más independientes de las instituciones políticas (Cook, 2005, Schudson, 2002). Esto los convierte en los actores políticos relativamente autónomos que pugnan por definir la agenda i el encuadre y condicionar así el proceso de formación de la opinión pública. La mediatización convierte a los medios en el escenario donde se representa la política y en un jugador que participa activamente en sus dinámicas. (Casero-Ripollés y López-Rabadán, 2012, p.76)

Per altra banda, Maxwell McCombs (2004) cita una argumentació al seu volum *Estableciendo la Agenda* en la qual es refereix a la relació entre el concepte d'enquadrament i l'establiment de l'agenda *setting*:

La mayoría de encuadres tienden a la complejidad porque engloban o implican varios atributos de bajo nivel. Otra manera de decirlo es que los encuadres son principios organizativos que incorporan y enfatizan determinados atributos de bajo nivel y excluyen otros muchos. Los encuadres sirven de eficiente mecanismo de agrupamiento de microatributos y, a su vez, pueden ser pensados como macroatributos.
(p.82)

Altre dels punts de màxim interès per a l'estudi del cas es relaciona amb l'establiment de l'agenda de Maxwell McCombs. Aquest parla de les connexions afectives que es desprenen de la selecció de l'enquadrament i el que ell anomena "fase de preparació previa".

Cuando las agendas de atributos de los medios y del público incorporan tonos afectivos, además de los atributos sustantivos, esas imágenes de los objetos en las informaciones, pueden transmitir fuertes emociones y sentimientos, es decir, opiniones [...] Entre las consecuencias de la fijación de la agenda destaca la preparación previa sobre los puntos de vista que posteriormente guían la opinión pública sobre las figuras públicas. Se trata de una consecuencia que eleva la influencia como fijadores de agenda de los medios de comunicación al mismo centro del ruedo de la opinión pública [...] A este vínculo entre los efectos del establecimiento de agenda, que da como resultado la relevancia de ciertos temas y otros elementos entre el público y la posterior expresión de opiniones sobre figuras públicas concretas se llama preparación previa del público. (McCombs, 2004, p.169)

McCombs continua el capítol amb l'explicació dels atributs i les opinions, com uns retroalimenten a les altres mitjançant el paper dels mitjans de comunicació.

Al trazar el mapa del impacto de los medios de comunicación sobre las opiniones, resulta crucial distinguir entre la contribución de la atención mediática global sobre un tema, que es el primer nivel del establecimiento de agenda y la manera en que los medios encuadran el tema, que constituye el segundo nivel. Más concretamente, en su exhaustivo análisis del papel de la televisión en la sociedad, George Comstock y Erica Scharrer señalan que conceptualmente, la preparación previa y el encuadre son subespecies de los efectos del establecimiento de la agenda que influyen en la evaluación e interpretación que hace el público más allá de la concesión de importancia [...] La sentencia de Cohen debe ser revisada, a fin de afirmar que los medios de comunicación no sólo nos dicen sobre que pensar sino también lo que tenemos que pensar sobre ello. (McCombs, 2004, p.178)

Aquesta cita resulta d'extrema importància per a sentar unes bases de cara a obtenir una concepció de la selecció temàtica asentada sobre coneixements i investigacions prèvies.

Més enllà dels mètodes d'anàlisi que més tard s'explicaran a l'apartat de metodologia i s'hi posaran en funcionament a l'anàlisi, és convenient entendre en quin context politico-empresarial es desenvolupen ambdós mitjans estudiats. No solament per conèixer les característiques més bàsiques dels mateixos, com la seva titularitat o àrea de potencial desenvolupament, si no també per altres aspectes. Per aquest motiu, el volum de Hallin i Mancini "Sistemas mediáticos comparados" (2004) esdevé clau en el desenvolupament de la tasca investigadora per, entre altres coses, exposar una mirada en la línia del temps sobre com s'han articulats els distints sistemes mediàtics europeus.

Més enllà d'aquest vòm, s'ha valorat el treball del professor titulat de l'Universitat iberoamericana de Ciutat de Mèxic Carlos Manuel Rodríguez Arechavaleta (2013), qui fa una aproximació sobre els models que segueix la radiotelevisió pública en el model Mediterrani, el qual, segons Hallin i Mancini (2004), és el que segueixen els mitjans de comunicació a Espanya:

“El segundo elemento a resaltar –y una de sus mayores aportaciones– es la capacidad de los autores de rebasar el marco categorial y teórico de la disciplina de Comunicación, asumiendo sistemas de categorías y clasificaciones de disciplinas como la Ciencia Política y la Sociología. Específicamente de la Política Comparada, los autores asumen la distinción establecida por Lijphart (2000) entre el sistema democrático consensual y mayoritario y la clasificación desarrollada por G. Sartori de sistemas de multipartidismo moderado y polarizado (1976), asociándolos con conceptos como profesionalidad periodística, 2 paralelismo político, 3 relación Estado-medios y regulación de radiotelevisión. Los sistemas de mayoría suelen asociarse con la idea del periodista como un servidor neutral del público en su conjunto, y no como un portavoz de alguna tendencia política o grupo social en particular, y con el pluralismo interno⁴ antes que, con el pluralismo externo,⁵ así como el desarrollo de partidos oportunistas con identidades ideológicas poco definidas que atraen a un público de todas las clases sociales, lo que deriva en medios de comunicación también de tipo oportunistas. Igualmente ven una relación clara y directa entre los modelos de mayoría y consenso, y los sistemas de control y regulación de la radiotelevisión, [...] Mientras que en los sistemas de mayoría se desarrolla un “modelo gubernamental” de regulación de radiotelevisión, como en la Francia anterior a 1980, y en España, Portugal y Grecia. (p.192)

Una vegada considerada aquesta aproximació, convé definir amb major concreció quines són les característiques generals que atribueixen ambdós autors al model Mediterrani Pluralista.

Países como España y Portugal se encuadran dentro del modelo Mediterráneo Pluralista Polarizado [...] este modelo se caracteriza por una prensa orientada hacia una élite con tiradas relativamente cortas y una correspondiente importancia de los medios electrónicos [...]

[...] El nivel de paralelismo suele ser alto; la prensa se caracteriza por tener un interés primordial por temas de la vida política; el pluralismo externo y una tradición de periodismo de comentario y opinión son más persistentes que en otras partes de Europa. Es habitual la instrumentalización de los medios de comunicación por parte del Gobierno, por los partidos políticos y por los empresarios industriales vinculados a la política. La radiotelevisión pública suele seguir los modelos gubernamentales anteriormente mencionados. La profesionalización del periodismo no está tan desarrollada como en los otros modelos: el periodismo no está tan diferenciado del activismo político y la autonomía del periodismo a menudo se encuentra limitada. (Hallin i Mancini, 2004, p.107)

Tot i que les cadenes que ens ocupen són ambdues de titularitat pública, segons quin enquadrament escollixen aquestos canals poden representar unes rutines de treball pròpies dels mitjans de comunicació de titularitat privada. De fet, Hallin i Mancini mencionen les ingerències del propi estat per a presionar als líders dels mitjans de comunicació, per tal d'aconseguir el compliment de lleis tributàries.

En aquest cas, l'argumentari desenvolupat més avant en la discussió proposa un enllaç entre el ideari en tant a *Framing* que proposa TVE i aquesta cita dels autors mencionats anteriorment: "El legado del clientelismo se aprecia tanto en el sistema judicial como en una tradición de evasión de la ley. Es fácil utilizar el sistema legal para presionar a particulares, con la amenaza de hacer cumplir con las leyes tributarias" (Hallin i Mancini, 2004, p. 112).

De fet, en el mateix volum, els autors parlen d'una evident manca de pluralitat en tant al model de titularitat pública arribant inclús a situar en el mateix nivell les cotes de independència que a la radiotelevisió privada en tant a qüestions mercantils i les ingerències del propi mercat.

En realidad, en España, como en Grecia y Portugal, nunca ha existido un servicio de radiotelevisión pública de verdad (Bustamante, 1989). Durante la dictadura de Franco los dirigentes daban importancia al control político e ideológico de la radiotelevisión. En otros aspectos la radiotelevisión estatal funcionaba como una empresa privada y nunca hubo una tasa de licencia [...]

[...] El Estado Español mantenía un control estricto de la concesión de licencias para la radiotelevisión y prestaba atención a las afinidades políticas de los solicitantes. A pesar de que, en las leyes españolas, la radiotelevisión terrestre se definía todavía como teoría como “un servicio público esencial”, la regulación en cuanto a servicio público es endeble en comparación con la Gran Bretaña o la de los países del modelo Democrático Corporativo, y no se obliga a cumplir con insistencia. Las fuerzas del mercado predominan de igual forma en rtve que en la radiotelevisión comercial. (Hallin i Mancini, 2004, p.118)

Més enllà dels teòrics mencionats amb anterioritat, la trajectòria de RTVE ha estat objecte d'estudi en molts treballs acadèmics. Tots resalten la hipòtesis argumentària proposada per Bustamante (1989) i que citen Hallin i Mancini. En aquesta línia, és l'autor Àngel Bermejo Marina qui, al seu treball, El estudio de la politización de RTVE (2014) fa una visió transversal sobre la trajectòria de la politització mediàtica als espais de la radiotelevisió pública espanyola.

Per proximitat temporal, convé parar especial atenció a un article d'investigació publicat per un anònim, presumiblement, un periodista dins de la pròpia RTVE: Les sigles firmants: P.A.N. En tot cas, l'article data del 2013, quan el govern de Mariano Rajoy i el Partit Popular ja estava instal·lat al poder.

El director de estos servicios, Julio Somoano, provenía de Telemadrid, contribuyendo con sus decisiones al hundimiento de esta cadena, que ha pasado a tener un seguimiento marginal. Los trabajadores llevan mucho tiempo denunciando la manipulación en las informaciones emitidas en los Telediarios, controladas por la ya mencionada 'Redacción paralela', integrada por personas de libre designación, y que han ido desplazando de sus responsabilidades a los integrantes de la plantilla. Incluso, en las últimas semanas, se han producido conatos de rebelión contra las decisiones 'políticas', como cuando la redacción de plantilla se plantaba y obligaba a que al final de la emisión de uno de estos Telediarios se incluyeran las reacciones de los partidos políticos a la dimisión del propio presidente del Consejo de RTVE, Leopoldo González-Echenique, algo que había sido 'silenciado' por la propia casa.

L'article "El consejo de informativos de TVE miente y manipula sobre el 9N" (2014), escrit pel Sindicat Independent de Comunicació i Difusió, que solament pot servir amb càrrega contextual. Aquest és el pretext a un dels tradicionals informes que s'hi plantegen per part dels sindicats amb l'objectiu de mantindre la salut del mitjà de comunicació en tant a qüestions de pluralitat objectivitat i professionalitat.

Per últim, en termes de capitalització i intervenció empresarial en l'ens públic ressalta el següent estudi realitzat per Jesús Peña Moya (2013), licenciat en Periodisme en la Universitat de Málaga, la seva la tesis doctoral: *El nuevo modelo de televisión pública en España. Riesgos y oportunidades para el cumplimiento del servicio público* en la Facultad de Ciencias de la Comunicación de la misma universidad:

Este trabajo estudia el término servicio público, por lo que se une al debate que año tras año ya resurgió, además el investigador aboga por la competencia de RTVE y las cadenas privadas en sus contenidos, sobresale la sumisión política a la que se le somete al órgano público, además es de los pocos estudios que trata los índices de audiencia de TVE (también la digital). Nos resulta crítico, extenso y novedoso, pues existe una carencia en cuanto a los estudios de RTVE en otras universidades distintas a la Complutense de Madrid. Virginia Martín Jiménez publica el libro *La televisión española y la Transición Democrática. La comunicación política del cambio* desde la Universidad de Valladolid, un trabajo más que se suma al revisionismo histórico, esta vez enfocado los años de la Transición. (p.05)

3. METODOLOGIA

Atès que no hi ha una plantilla fixada per realitzar l'anàlisi dels enquadraments preponderants, es pren com a consideració documental els proposats per Semetko i Valkenburg (2000, p. 98), ja que han estat les més usades en anàlisis d'aquest tipus. Per tant, l'anàlisi de contingut o qualitatiu versa sobre: Reconeixement de responsabilitat, Interès humà, conflicte, Moralitat, Conseqüències econòmiques. Per altre costat, s'han pres com a model de referència els trets definitoris d'una cobertura de crisi política (Casero-Ripollés, 2009).

El professor López-Rabadán introdueix al seu text *Nuevas Vías para el estudio del Framing* (2010) cinc estadis diferenciats a l'hora de posar en pràctica l'anàlisi de frames. Entre ells destaca el procés de selecció temàtica i organització discursiva per part dels mitjans de comunicació:

Per tal d'esclarir-ho fa primerament una aproximació al concepte d'estratègia d'enquadrament: la noció d'estratègia d'enquadrament es defineix com el plantejament estructural i generalitzat d'un mitjà de comunicació respecte a dos procediments professionals bàsics que determinen la construcció i enquadrament del missatge periodístic: selecció temàtica i organització discursiva. (p.01)

Serà, per tant, convenient, esclarir els temes seleccionats per ambdues cadenes en les peces televisives vessades durant la jornada de l'1-O. L'objectiu de la taula d'anàlisi definitiva és aconseguir una mena de termòmetre que siga vàlid per ambdós casos d'estudi ja que, tot i que s'hi tracta de dos ens públics, la naturalesa d'un i de l'altre varia de manera evident pel que fa a qüestions d'agenda. En altres paraules, en una jornada que no tinguera la vinculació de la que serà subjecta a estudi, els informatius de la televisió catalana versarien més sobre aspectes autonòmics que no nacionals, als quals s'hi donaria un repartiment de minuts menor en el procés de selecció temàtica. Aquest exemple també es dona a la inversa.

A nivell d'organització discursiva i de la formació del discurs de la jornada, s'han de tenir en compte les veus que s'encarregaran de narrar els actes. Aquest aspecte rep importància ja que, seguint amb l'exemple anterior, en una jornada normal la construcció del discurs institucional que es donaria a TV3 podria vindre donada pels representants de les institucions autonòmiques mentre que sol ser poc corrent l'aparició de presidents autonòmics a la televisió nacional si no s'ha de tractar un tema específic d'una autonomia en qüestió.

Per aquest motiu, per tal de fer una anàlisi el més aproximada possible, s'atendrà especialment al temps de paraula, els extractes de les declaracions que s'hi fan sobre un tema o el nombre de vegades que apareixen en càmera, o bé uns o bé altres, els càrrecs polítics que tenen un espai en dita construcció, l'enquadrament de càmera, la selecció d'imatges d'aquests...

El professor López-Rabadán (2010) esmenta d'11 categories d'anàlisi i fa determinades distincions. En l'aspecte de la selecció temàtica i la jerarquització:

Respecte a la selecció temàtica, primer es plantegen tres categories vinculades amb la definició de l'agenda mediàtica: presència informativa (1), l'objectiu és identificar correctament la mostra i precisar la seva representativitat; per la seva banda, amb l'estudi de jerarquització informativa (2), es pretén quantificar la utilització de dos mecanismes bàsics d'atribució de rellevància informativa, la ubicació en determinats espais informatius rellevants i la integració del text en algun tipus de dossier o contingut especial; i finalment, a partir de la identificació de la idea central de cada unitat de registre, la classificació temàtica (3) permet descriure una estructura temàtica completa dividida en diversos nivells.
(p.07)

També fa esment a la presència dels anomenats actors principals que s'encarreguen de formar el discurs per a uns i per a d'altres.

En segon lloc, es proposen tres categories que aprofundeixen en la caracterització de l'agenda mediàtica: la definició de l'actor informatiu (4) pretén identificar els principals actors presents en el discurs periodístic, indicant tant l'àrea professional a la qual pertanyen (política, economia,

societat, comunicació i cultura, etc.), com el grau d'abstracció amb què es presenten (institucions, càrrecs, persones, etc.); la definició espai informatiu (5), tracta de sintetitzar, a través de dades quantitatives, quins són els països i àrees geogràfiques que reben una major visibilitat dins el discurs del diari; i per últim, la definició del temps informatiu (6), revisa el concepte d'actualitat i el grau de contextualització informativa que ofereix el mitjà. (López-Rabadán, 2010, p.07)

Per altre costat, Andreu Casero-Ripollés, Javier Marzal i Fco. Gómez Tarín (2011) recullen un model metodològic molt interessant al seu treball en forma d'actes al II Congrés de teoria i tècnica dels mitjans audiovisuals, en aquest cas ho fan com a editors. Jesús González Requena, Juan García Crego, Amaya Ortiz de Zárate, et al (2009), de la Universitat Complutense de Madrid, són els que signen el treball d'investigació sobre Tractament diferencial dels resultats electorals en les diverses cadenes televisives espanyoles. Aquesta investigació aporta un raig de llum a l'aspecte metodològic del tema investigat perquè, ja en la seva introducció, parla amb propietat de la sensibilitat contextual pròpia del tema:

La finalitat del nostre projecte consisteix a contribuir a la solució d'aquest problema a través de la creació d'una eina analítica susceptible de posar a disposició, tant dels ciutadans com de les institucions polítiques i informatives, dades objectives i quantificades que permetin aclarir el debat [...] en les nostres societats modernes el debat polític es vegi acompanyat i, en certa manera, redoblat, per un debat paral·lel sobre el grau de neutralitat i imparcialitat -o de parcialitat i presa de partit- de les diverses cadenes televisives en el tractament de la informació política. (p.03)

A més, aquest estudi va enfocat, amb especial sensibilitat, a un fenomen polític constant en règims democràtics, les eleccions constitutives del parlament. En certa manera, s'hi pot establir una comparació fidedigna entre ambdós casos ja que, tot i que el cas català no fora vinculant en aspectes polítics, si fou realment un escenari plebiscitari. Els mateixos autors decanten el seu barem d'estudi en dos apartats, un de qualitatiu i un de quantitatiu; a més d'aquesta participació, defineixen la seva ferramenta metodològica.

1. La determinació exhaustiva de les variables determinants de la presència televisiva de les diverses forces polítiques i dels seus representants 2. l'establiment dels procediments de mesurament de cadascuna d'aquestes variables; 3. la determinació d'un criteri d'unificació de totes aquestes mesures en un únic índex global; 4. el disseny de l'eina informàtica que permeti el processament de la informació [...] Després d'una anàlisi detallada de les formes de manifestació de la presència de les forces polítiques en els informatius televisius, ens hem vist conduïts a aïllar les següents variables:

Variables referides als líders polítics.

1. Personatge visualitzat: tot membre o representant d'un partit polític que es trobi present de manera identificable en les imatges de l'informatiu analitzat.
2. Personatge que pren la paraula: tot membre o representant d'un partit polític al qual se li concedeix la paraula a l'interior del programa analitzat.
3. Personatge anomenat: tot membre o representant d'un partit polític el nom del qual és pronunciat o al qual es fa referència personalitzada a través del seu càrrec a l'interior del programa informatiu analitzat
4. Personatge escrit: tot membre o representant d'un partit polític el nom o càrrec del qual permeti la seva identificació, apareix escrit en imatge en l'interior del programa analitzat.

Variables referides als partits polítics:

1. Institució visualitzada: tot partit polític present en imatge mitjançant la figura d'un o més dels seus representants.
2. Institució anomenada: tot partit polític el nom del qual sigui pronunciat o al qual es faci referència a través d'un altre tipus de denominació que permeti identificar-lo amb claredat.
3. Institució escrita: tot partit polític el nom o logotip del qual pot reconèixer-se en la imatge, ja sigui com a present en el seu contingut referencial o través de la seva superposició sobre la mateixa.

Cadascuna d'aquestes variables ha estat objecte d'una doble mesura

1. En funció de l'ordre de la seva aparició en l'informatiu analitzat.
2. Per la durada temporal de la seva presència, en tots els casos en què aquesta pugui ser establerta (Personatge visualitzat, Personatge que pren la paraula, Personatge escrit, Institució visualitzada, Institució escrita) i, sinó, per la identificació del nombre de les seves ocurrences (Personatge nomenat i Institució nomenada). (p.04-05)

3.1. ALTRES ELEMENTS DE MESURA

Més enllà de l'anàlisi citat amb anterioritat, s'hi poden establir més barems i termòmetres de medició analítica de la narració que té l'esdeveniment a un mitjà i a l'altre. Andreu Casero-Ripollés firma un text sobre els mitjans de comunicació i els actors polítics en situacions de crisi institucionals: la producció negociada de la realitat política, en el qual aporta distintes ferramentes metodològiques que poden ser molt útils per acabar de dissenyar una plantilla d'estudi que compte amb totes les variables possibles, més encara, tractant-se d'una modalitat d'anàlisi d'extrema dificultat. A més a més, el professor Casero-Ripollés introdueix una cita de Grossi (1985, p.64): "En la construcció periodística de la realitat, la desviació constitueix la norma", per a continuar explicant el que els mitjans de comunicació han considerat tradicionalment com allò susceptible de ser notícia.

Més que ressaltar les regularitats de la vida quotidiana, els mitjans de comunicació es fixen en aquells esdeveniments que trenquen la dinàmica rutinària, entre els quals s'inclou la crisi política. El seu estudi, des de l'enfocament teòric adoptat, es duu a terme a partir del marc específic aportat pel concepte de 'cas excepcional. (Casero-Ripollés, 2009. p.05)

Aquesta anàlisi concorda amb la dimensió contextual del cas d'estudi. Mitjançant la taula d'anàlisi i altres element de mesura s'hi pot establir, posteriorment, la conclusió de si realment l'1-O fou tractat en algun dels dos mitjans estudiats com una crisi institucional.

En tot cas, en el citat text s'empren a l'apartat metodològic altres mesures per a constatar el tractament que fan, en aquest cas, 4 periòdics, cada un amb un posicionament polític i que també difereixen per la seva natura contextual, uns de Madrid, altres del País Basc. Al cas del qual parla el professor Casero-Ripollés (2009), s'hi tracta l'eixida del PSE-EE de Redondo Terreros; dins del seu ventall o instrumentació d'anàlisi s'hi fa menció, primerament, de l'ús de les fonts que fan cada un dels rotatius analitzats, la seva presència i la seva natura. Aquest barem també pot ser aplicable al cas audiovisual, encara que la seua anàlisi vindrà donada per la seva natura. Basant-s'hi en el model pres com a referència s'hi poden establir les següents taules per a consolidar l'anàlisi:

MITJÀ	TVE	TV3
Presència i temporalitat (Temps que està)	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Ràtio de fonts per peça	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Peces Totals		

A més d'aquest model, amb molt de pes a nivell quantitatiu també s'hi fa una aproximació qualitativa sobre les fonts per tindre en compte quina n'és la natura:

MITJÀ	TVE	TV3
Fonts identificades	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Fonts genèriques	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Resultats totals:		

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%)	(Nombre) (%)	(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol		
Membres govern català		
Membres altres form. polítiques		
Actors NO POLIT.		

TV3		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%)	(Nombre) (%)	(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol		
Membres govern català		
Membres altres form. polítiques		
Actors NO POLIT.		

Un dels parany comunicatius de la jornada fou, sense cap tipus de dubte, quin va ser el tractament global de la qüestió que van rebre els esdeveniments en ambdós mitjans de comunicació, com la classificaren, quina etiqueta li donaren a nivell narratiu en tots els aspectes i *inputs* comunicatius a través de la seva natura audiovisual.

Com s'hi pot comprovar a l'apartat contextual, mai abans s'hi havien donat tantes passes seguides per a la consecució d'un procés separatista o de desconexió per part d'un executiu català o de qualsevol col·lectiu o regió del territori espanyol.

Podria ser aquest, el principal fil conductor de la hipòtesi de la presentació dels fets com a crisi política a nivell nacional o d'altra banda tot el contrari.

Font: CCMA

Font: TVE

Els incidents que hi van ocórrer durant la jornada cobren especial importància. La dissonància política entre ambdós governs i la jornada que pretenien va quedar plasmada al carrer, judicis de valor a banda. No sols l'ús dels cossos de l'estat per una banda, sinó també nombroses manifestacions i acampades, piquets, i el clima de tensió regnant. Aquest escenari obri una vessant afegida a la hipòtesi principal: Podria haver sigut retransmès l'1-O a Catalunya com una situació de crisi política com a tal? Entre el ventall de possibilitats ressalta una probabilitat particular. Tot i les dissonàncies que puguen esclarir-se d'ambdós discursos a ambdues cadenes en el tractament particular de totes i cada una de les peces, a nivell global, tant una cadena com l'altra podrien, fins i tot, haver emprat uns codis discursius (analitzats amb els mètodes citats anteriorment) molt pareguts a nivell de *praxis* però amb una evident dissonància a nivell discursiu.

El professor Andreu Casero-Ripollés analitza a la seva obra *La construcción mediática de las crisis políticas* (2009) els punts clau que s'han de donar per a que un esdeveniment siga presentat com a tal. Prèviament, s'ha d'acotar, per l'ambigüitat del terme, què es comprén com a crisi política. Segons l'obra citada hi ha 4 característiques definidores d'una crisi política: "1. El seu caràcter imprevist, sobtat i inesperat [...] a més de ser un fenomen altament dinàmic i que comporta freqüentment l'activació de múltiples intercanvis i interaccions i que, sovint, comporta una amenaça a l'estabilitat i la permanència" (Casero-Ripollés, 2009, p.140).

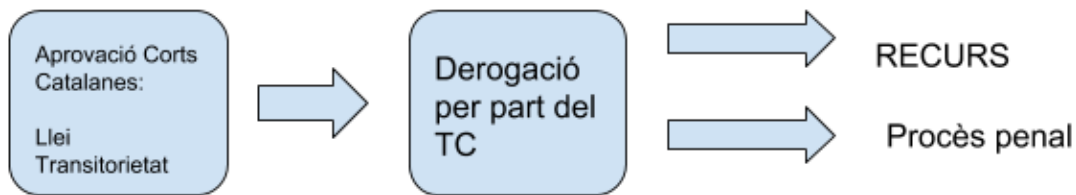
Sobre aquest punt és complicat esclarir si es pot considerar com a tal el cas català ja que l'anomenat procés d'independència ha esdevingut un moviment transversal entre legislatures i ha abarcat el full de ruta de dos executius diferents amb distintes formacions. Per fer un símil o comparació, l'esdeveniment principal i que ocupa la investigació és “el producte que podem trobar a l'aparador” malgrat que les vertaderes passes cap a un estat independent s'han anat donant gradualment als plens de la Generalitat i també a les instàncies i mecanismes judicials pertinents. En altres paraules, hi ha hagut un procés molt llarg per arribar fins al punt judicial i polític que hi havia l'1-O.

2. Les crisis polítiques apareixen com un fenomen de natura conflictiva i la seva particularitat ve donada per la resolució d'aquest en un període de temps curt [...] El seu caràcter concentrat i intensiu constitueix un tret dominant, donat que la seva duració es situa entre 15 i 60 dies [...] es defineixen per la seva condició conjuntural al situar-se en un període de temps circumstancial i transitori el plantejament del qual exigeix la recerca d'una conclusió que pose fi a la problemàtica [...] Aquesta propietat fa que aquests esdeveniments tinguin un principi i un final fàcilment identificables i suggereix, consegüentment, una configuració cíclica. Alhora, la seva posada en funcionament activa un seguit d'accions polítiques que segueixen una estructura seqüencial. La crisi apareix com un procés que evoluciona seguint un conjunt de fases que acaben constituint un determinat cicle. (Casero-Ripollés, 2009, p.141-143)

És aquesta una de les particularitats que defineixen les crisis, segons Casero-Ripollés, més importants. L'ideari de ruta proposat pels partits governants a Catalunya ha estat corregit per l'ideari de la direcció de l'executiu nacional. S'hi dibuixa un escenari d'enfrontament legislatiu entre els mecanismes i òrgans de poder dels quals disposen ambdós executius.

A més, la natura legislativa de les decisions polítiques que han encapçalat els partits polítics de l'executiu català (propulsar lleis independents del poder central) han portat a una resposta de la mateixa índole per part del govern central a Madrid d'una manera seqüencial (al ser part d'un procés judicial complex que avança a poc a poc).

Exemple:

Per últim, el teòric valencià aporta dos trets més que s'atribueixen a les crisis polítiques.

3. Comporten l'enfrontament públic de distints grups i actors polítics en un acarament obert.
4. Les crisis polítiques són moments caracteritzats per la complexitat. Aquesta classe de fenòmens es caracteritzen per la multiplicitat d'interessos en joc. Aquesta característica porta a l'aparició i coexistència d'interessos oposats. (Casero-Ripollés, 2009, p.143-145)

Una vegada posat en context el terme crisi política, al mateix volum s'hi fa una aproximació molt convenient sobre el tractament comunicatiu i les seues particularitats en el moment de la cobertura dels fets. Segons el teòric valencià hi ha una seguida important de trets que determinen les tipologies dels tractaments de crisis als mitjans de comunicació.

1. Activació de l'últim estadi del procés de mediació simbòlica de la informació periodística [...] en aquestos casos es despleguen entre la professió periodística i els destinataris dels missatges un conjunt d'estratègies interactives amb l'objectiu de redefinir les imatges socials vinculades a la realitat informativa de la crisi política [...] la seua finalitat es reclassificar i redifinir valors i imatges socials. Aquestos casos van lligats intrínsecament a la modalitat clàssica de legitimació del poder.
2. La crisi política en la seua representació comunicativa s'articula com un procés que es desenvolupa en forma de cicle [...] La fase de crisi es desenvolupa en funció de l'encadenament de tres etapes que es succeeixen i es correlacionen: La fase d'impacte, la de resposta institucional i la de tornada a la normalitat [...]

Aquesta estructura permet mantindre l'existència d'una cobertura periodística continuada i articulada en el temps, vinculada alhora a aquesta classe d'esdeveniments.

3. El tractament periodístic de la crisi política comporta un augment de la intensitat del flux informatiu sobre el tema.

4. La crisi política és un moment clau en la interacció entre la professió periodística i els actors polítics. La seva irrupció i incorporació a l'agenda pública comporta, inevitablement, la intervenció de les organitzacions comunicatives a causa de la seva centralitat política i rellevança pública de l'esdeveniment. Pel que fa a l'apartat polític, davant l'obligatorietat de recuperar el control de la situació atípica i de salvaguardar la seva legitimitat, els actors polítics presenten, de manera forçada, distints tipus de reacció.

5. La crisi política provoca una alteració de les rutines de la professió periodística. L'esdeveniment s'etiqueta com "atípic". Aquest fenomen polític comporta una modificació de les pràctiques productives de les organitzacions informatives. Aquestes perden la seva vigència donada la seva natura d'emergència.

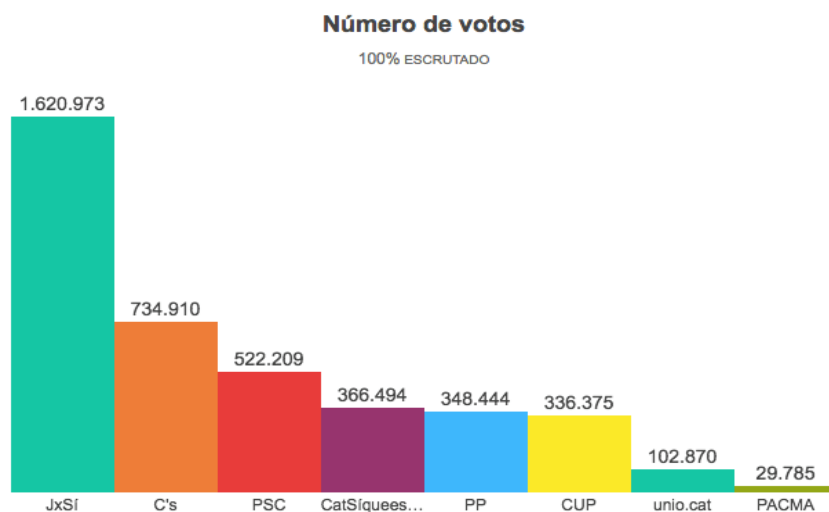
6. La professió periodística augmenta la seva capacitat d'influència sobre els casos de crisi política. La informació periodística, a causa del caràcter contextualitzador que desplega en els esdeveniments atípics, actua com un element de referència i com element orientador dels valors en les situacions de conflicte per al conjunt de subjectes que integren els públics [...] una de les causes principals de la minva del control de la situació per part dels actors polítics és la pèrdua de la unidireccionalitat dels missatges.

7. El predomini dels mitjans de comunicació en la configuració de la crisi política es tradueix en el triomf de les lògiques pròpies de la espectacularització de la política [...] La realitat informativa derivada d'aquestes situacions atípiques es caracteritza pel predomini de l'espectacularització de la mateixa [...] la intervenció periodística, especialment en fenòmens conflictius, posa l'accent en una concepció de la política marcada per la lluita entre líders, que en contrapartida, acaba ocultant les relacions de poder [...] al entrar en el terreny de l'espectacularització, la política s'imbueix dels estils i valors atribuïts a l'entreteniment. (Casero-Ripollés, 2009, p.148-160)

4. CONTEXTUALITZACIÓ HISTÒRICA DEL CONFLICTE

4.1. APROXIMACIÓ CONTEXTUAL

L'esdeveniment és la jornada de l'1-O proposada pel govern català encapçalat per Carles Puigdemont, president n.131 de la història de la regió catalana. Amb Puigdemont al capdavant del PDCat i junt a les forces "proindependentistes", ERC i les CUP, formaren la conjunció JuntsXSi amb la qual aconseguiren la majoria electoral i emprengueren el full de ruta de cara a realitzar un referèndum per a conèixer el sentiment ciutadà sobre una possible independència. Els comicis es van celebrar el 25 de Setembre de 2015, aquestos foren els resultats:

Font: ELPAÍS

4.2. EL PROCÉS SOBIRANISTA FINS A L'1-October

Amb aquestos resultats s'hi va encetar e1 full de ruta per part del govern de cara a un plebiscit vinculant on la ciutadania catalana decidirà sobre romandre o no dins de de l'estructura estatal espanyola:

2015.09.27 Declaració per part dels grups de govern al parlament d'una proposta de desconexió la qual insta a "declarar solemnement l'inici del procés de creació de l'Estat Català independent en forma de república".

2015.12.02 Tribunal Constitucional considera anticonstitucional la declaració després del recurs presentat pel govern central que encapçala Mariano Rajoy Brey.

2016.10.06 Aprovació per part del govern català de la declaració vinculant d'independència en el territori català. Preparació de les "estructures d'estat" del nou país.

2016.12.23 Té lloc el Pacte Nacional pel Referèndum. L'esmentat acord designava les institucions polítiques i càrrecs responsables d'encetar el pacte nacional pel dret a decidir.

2017.06.09 Oficialització de la celebració d 'un referèndum sobre la independència catalana. L'acte va tenir lloc al Pati dels Tarongers amb la presència dels diputats independentistes i es va concloure la celebració d'aquest plebiscit el dia 1 d'octubre.

2017.08.28 Aprovació de l'anomenada Llei de Transitorietat mitjançant la qual el govern català pretenia dotar d'oficialitat, legislació i model d'estat al territori català en el procés d'independència pròpiament dit. 72 vots a favor de JxSi, CUP i ERC. PSC, PP i Ciutadans van abandonar l'hemicicle a meitat de la votació.

2017.09.06 Creació de la Llei de Referèndum en la qual s'estipula la validesa o no del vot, el mètode de vot, les paperetes i ,a més, es constitueix una organització sindical de recompte de vot catalana. 72 vots a favor de JxSi, CUP i ERC. PSC, PP i Ciutadans van abandonar l'hemicicle a meitat de la votació.

2017.09.08 Derogació per part del TC d'aquesta mesura amb caràcter d'urgència. Incapacitació de 62 alcaldes catalans per participar a les votacions.

2017.09.15 Inici de la campanya.

2017.09.20 La Guàrdia Civil sota el manament de la Fiscalia General de l'Estat, va iniciar una operació policial per aturar el referèndum. Els agents policials van entrar a les Conselleries d'Economia, Relacions Institucionals i Afers Estrangers, Governació i Afers Socials de la Generalitat a més d'envoltar la seu de la Candidatura d'Unitat Popular.

2017.09.29 Finalització de la campanya

2017.10.01 Celebració del Referèndum

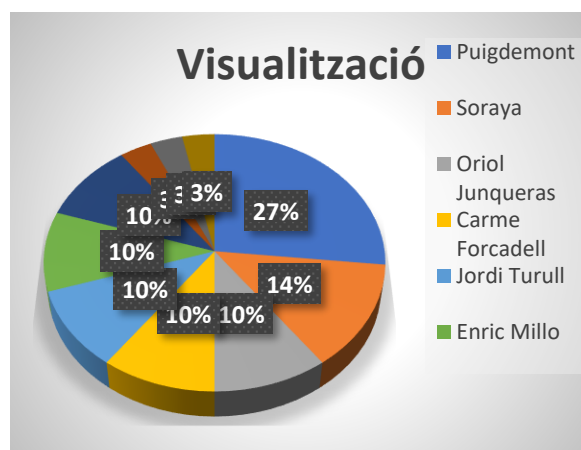
5. RESULTATS DE L'ANÀLISI

5.1. ANÀLISI QUANTITATIU

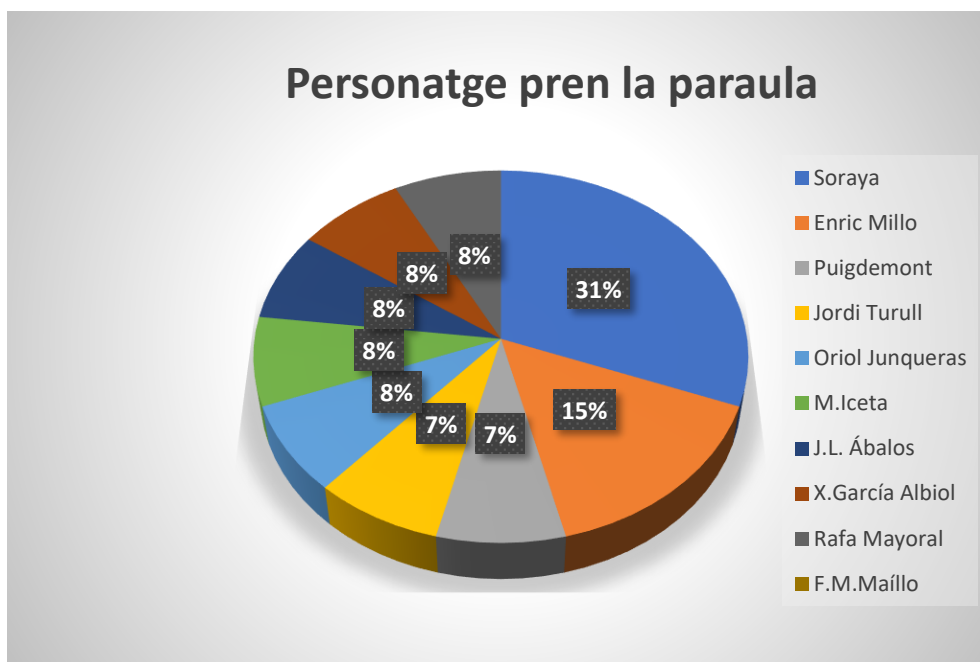
5.1.1. Informatiu de TVE a les 15h

A. Variables referides als líders polítics: En aquest apartat s'han amidat quatre tipologies referides a l'aspecte audiovisual i textual. A1: Personatge visualitzat. A2: Personatge pren la paraula. A3: Personatge anomenat A4: Personatge escrit.

A1. D'entre les 26 peces que dedica Televisió Espanyola al tractament de la crisi de la jornada a Catalunya s'hi pot visualitzar més del doble d'ocasions el líder polític català, Carles Puigdemont, que a qualsevol altre líder polític. Seguidament ve la vicepresidenta de l'executiu espanyol, Soraya Saenz de Santamaría, que ix fins a 4 vegades. Darrere, Oriol Junqueras amb 3 visualitzacions i Carme Forcadell, Jordi Turull, el delegat del govern a Catalunya Enric Millo i Martínez Maíllo, del PP, fins en 3 ocasions. Els partits de l'oposició (PSOE, PODEMOS i C's) s'hi visualitzen amb les paraules valoratives de cada un dels portaveus, però solament un cop. El president del govern Mariano Rajoy no és mostrat en cap moment de l'informatiu. Altres càrrecs, com el ministre de l'Interior Juan Ignacio Zoido, també apareixen solament una vegada. A nivell de percentatges els membres del govern català reben especial atenció sent Puigdemont qui acumula el 27% de les visualitzacions. Tot i això, en el global és el PP el partit més visualitzat amb un total del 34%.

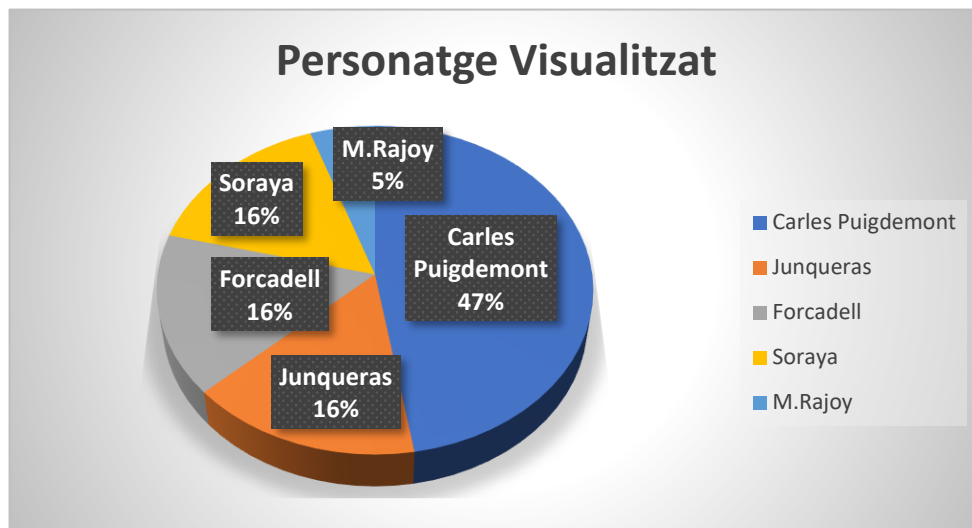

A2. En aquest apartat sí que trobem una persona del govern central en posició destacada en aquest barem. Soraya Sáenz de Santamaria és a qui més vegades se li atorguen minuts perquè faça el seu discurs. TVE dedica un espai a les paraules de la “mà dreta” de Rajoy fins en quatre ocasions. Per darrere, també del govern, Enric Millo, que ho fa en dues ocasions. Entre aquestes intervencions reuneixen més del 50% de totes les intervencions comptabilitzades al noticiari tot i que, altra vegada Mariano Rajoy no participa d'aquest índex tot i ser el president de l'executiu central. Puigdemont pren la paraula una vegada, també Jordi Turull o Oriol Junqueras. Es a dir, un terç per als partits independentistes i el que queda per als altres partits polítics. Els seus representants Iceta i J. Luís Ábalos, ambdós del PSOE, Albiol del PPC i Rafa Mayoral de PODEMOS també surten un sol cop. Fernando Martínez Maílo, de l'executiu central, apareix en una ocasió. La distribució de minuts que estima RTVE compta amb una gran càrrega de protagonisme per als membres del govern central.

A3. En aquest apartat torna a ser Carles Puigdemont qui encapçala el rànquing. Fins a 9 vegades és anomenat pels professionals del telediari, més de 15 vegades si també s'hi tenen en compte les declaracions dels altres líders polítics. En aquesta ocasió, Junqueras i Forcadell són anomenats 3 vegades, igual que Soraya Sáenz de Santamaria.

Per altre costat, és significatiu que el president del govern, M.Rajoy, solament siga esmentat en una ocasió. En contraposició amb els últims percentatges, Carles Puigdemont s'erigeix com el nom més mencionat per part dels informatius en l'apartat d'interpelacions. El president català emplena quasi la meitat de la gràfica, per altre costat, el president d'espanya és mencionat en un cop el que correspon a un 5% del total analitzat en aquest apartat.

A4. El personatge que més vegades apareix als rètols torna a ser Sáenz de Santamaría que compta amb quatre intervencions . Puigdemont és segon amb dues.

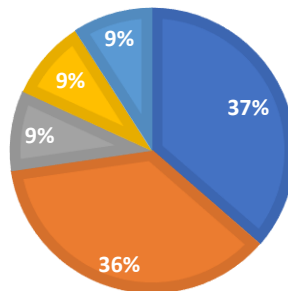
B. Variables referides als partits polític B1: Institució visualitzada. B2: Institució anomenada. B3: Institució escrita.

B1: Tot i que pel nombre de visualitzacions és JuntsXSí el partit més visualitzat caldria atendre a la forma com ho fa. No és precisament mitjançant intervencions a càmera, ni tampoc mitjançant declaracions, tampoc ho fan com a subjectes de la notícia. Per tant, tot i que amb 8 visualitzacions, Carles Puigdemont, i en conseqüència el Partit Demòcrata de Catalunya siga el partit polític més visualitzat, és el Partit Popular aquell que compta amb més veu al noticiari, un 37% per a l'executiu català i un 36% per a l'espanyol. Alhora, també és la segona institució en el rànquing de visualitzacions.

Comptant en que la càrrega de vots de JuntsXsi, correspon a la de 3 partits, és correcte afirmar que el ratio per minuts del que disposen en tant a les visualitzacions és menor que els partits nacionals. Entre PSOE, PP i PODEMOS la xifra del percentatge s'eleva fins al 91%.

INSTITUCIÓ MÉS VISUALITZADA

■ JuntsXSi ■ PP ■ PSOE ■ Podemos ■ Ciudadanos

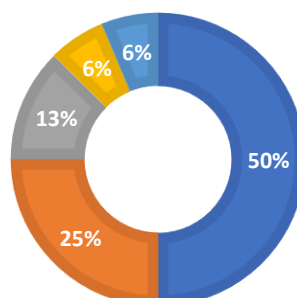

B2: La institució més anomenada és, com en l'apartat anterior, JuntsXSi, especialment la part del Partit Demòcrata Català amb Carles Puigdemont al capdavant. Precisament, en aquest apartat és la formació representada per polítics com Jordi Turull o el mateix Puigdemont qui encapçala el mesuratge. Per darrere apareixen el Partit Popular amb les aparicions de Soraya, el ministre Zoido i també el portaveu del govern en Catalunya, Enric Millo. PSOE, PODEMOS i C'S apareixen en menor mesura i són els seus portaveus qui s'encarreguen de representar aquestes institucions polítiques.

En relació a les anteriors gràfiques, en aquesta índole de gràfic s'aprecia com el percentatge de participació dels partits independentistes augmenta al situar-se al centre de la polèmica.

INSTITUCIÓ MÉS ANOMENADA

■ JuntsXSi ■ PP ■ PSOE ■ Podemos ■ C's

B3: El govern d'Espanya és la institució més representada. TVE ho fa a través del retolatge dels càrrecs que prenen la paraula com ara el ministre Zoido, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría o Enric Millo.

C) Cadascuna d'aquestes variables ha estat objecte d'una doble mesura: En funció de l'ordre de la seva aparició en l'informatiu analitzat. Per la durada temporal de la seva presència, en tots els casos en què aquesta pugui ser establerta (Personatge visualitzat, Personatge que pren la paraula, Personatge escrit, Institució visualitzada, Institució escrita) i, sinó, per la identificació del nombre de les seves ocurrencies (Personatge nomenat i Institució nomenada).

C1: En funció de l'ordre de la seva aparició en l'informatiu analitzat. Per la durada temporal de la seva presència, en tots els casos en què aquesta pugui ser establerta (Personatge visualitzat, Personatge que pren la paraula, Personatge escrit, Institució visualitzada, Institució escrita) i, sinó, per la identificació del nombre de les seves ocurrencies (Personatge nomenat i Institució nomenada).

És altra vegada Soraya Sáenz de Santamaria la font a la qual en més ocasions recorre el telediari, fins a 4 ocasions. Alhora, el ministre Zoido, el portaveu del Partit Popular, Martínez Maíllo i el delegat del govern en Catalunya, Enric Millo, són les fonts dins del govern a les quals recorre TVE. D'entre les fonts del govern català, Turull intervé en tres ocasions, igual que Puigdemont, una Junqueras i altra Forcadell. Entre els actors no polítics trobem jutges, magistrats, autoritats judicials i també ciutadans i persones amb molta influència pública. El noticiari també recorre en nombroses ocasions a fonts policials identificades

Mitjà:	TVE	Peces Totals
Presència i temporalitat (Temps que està)	(49%) (25min)	(100%) (51min)
Ràtio de fonts per peça	1,3 Fonts per peça	(100%) (26 peces i 71 Fonts)

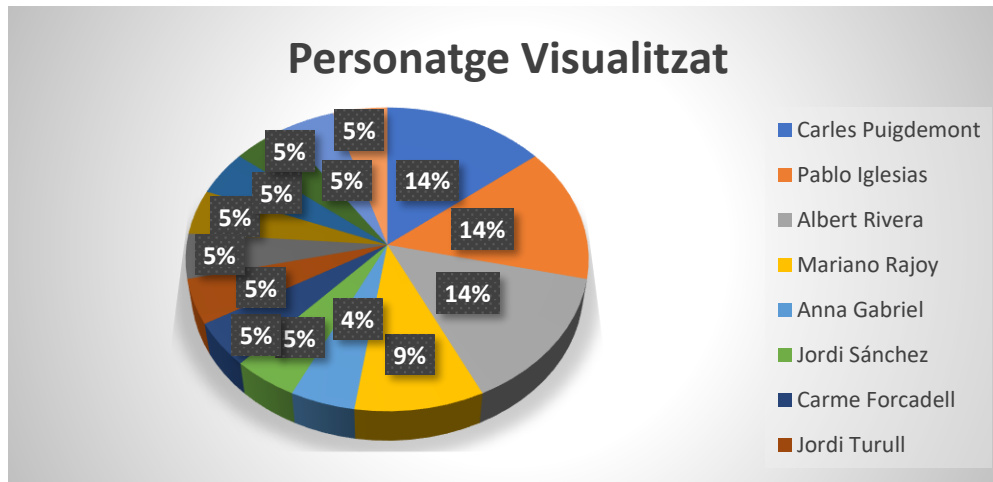
Mitjà:	TVE
Fonts identificades	(67.6%) (48 fonts identificades)
Fonts genèriques	(32.4%) (23 fonts)
Resultats totals:	(100%) (71 Fonts Totals)

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%) (Nombre) (%)		(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol	8	16.6%
Membres govern català	6	12.5%
Membres altres form. polítiques	8	16.6%
Actors NO POLIT.	28	54,3%

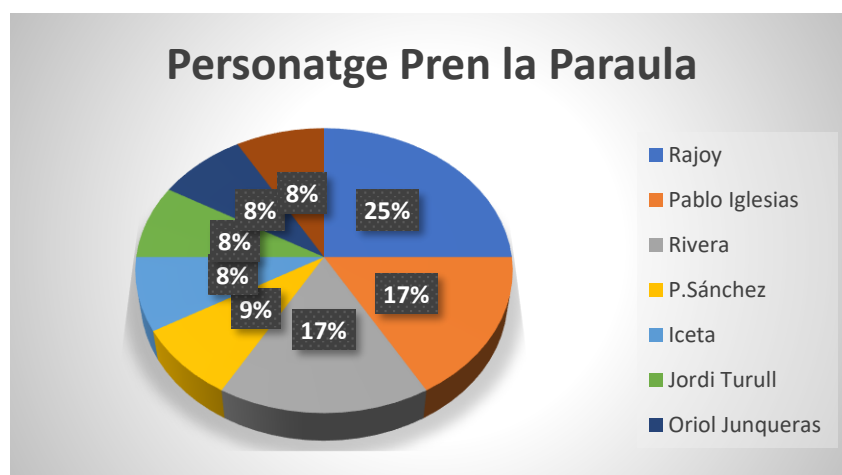
5.1.2. Informatiu de TVE de a les 21h

A) Variables referides als líders polítics: Telediari de TVE de l'1-O a les 15h. En aquest apartat s'han mesurat tres tipologies referides a l'aspecte audiovisual i textual. A1: Personatge visualitzat. A2: Personatge pren la paraula. A3: Personatge anomenat A4: Personatge escrit.

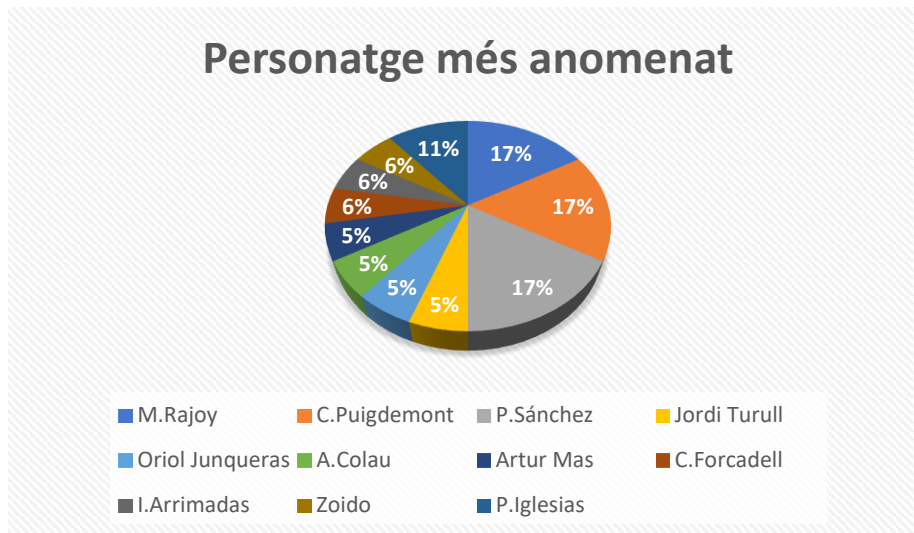
A1: En aquesta ocasió els personatges més visualitzats a l'informatiu de nit són Carles Puigdemont, Pablo Iglesias, Albert Rivera i Pedro Sánchez amb 3 aparicions clares, per darrere Mariano Rajoy, president del govern qui no havia aparegut a penes en l'anterior informatiu i que substitueix Soraya Sáenz de Santamaría en les cotes d'aparició del telediari. La vicepresidenta del govern havia estat la cara visible del govern d'Espanya en el telediari de migdia en detriment de Rajoy. Altres actors polítics que apareixen i són part de l'organigrama polític encarregat del procés són Junqueras, Anna Gabriel, Jordi Sánchez d'Òmnium Cultural, Forcadell i Turull, també l'expresident Artur Mas, tots amb una aparició. Dels partits unionistes apareixen en una ocasió Miquel Iceta, del PSOE, Xavier García Albiol, del PPC, Arrimadas i Girauta del partit Ciudadanos. En la bancada dels partits proreferèndum, en concret, de la formació En comú Podem, apareix Ada Colau en una ocasió. Pluralitat informativa en aquest apartat on pràcticament el temps de paraula i les intervencions són molt semblants a nivell quantitatiu. En aquest noticiari s'obri el ventall de aparicions tant a dreta com a esquerra de l'espectre polític amb percentatges molt pareguts com s'indica al gràfic.

A2: En aquesta ocasió és Mariano Rajoy, del grup Popular, qui disfruta de més minuts d'intervenció (3:30 minuts aproximadament) i també el que més torns té per a parlar. El president parla fins a 3 vegades. Carles Puigdemont intervé en dues ocasions. Pablo Iglesias, del grup Podemos, també parla en dues ocasions. Rivera, de Ciudadanos, i Pedro Sánchez parlen una única vegada com Iceta, homònim de Sánchez a Catalunya o Albiol, homònim de Rajoy a Catalunya. Per part del govern català i les estructures polítiques adjuntes a aquest parlen en una ocasió Oriol Junqueras (ERC) i una altra Jordi Turull (PdeCat). El ministre de l'interior, J.M. Zoido, també intervé en una ocasió.

A3: Tal i com succeeix en les anteriors classificacions, és Mariano Rajoy el personatge polític més anomenat durant tot l'informatiu, en 3 ocasions; l'acompanya Carles Puigdemont amb el mateix nombre d'apel·lacions.

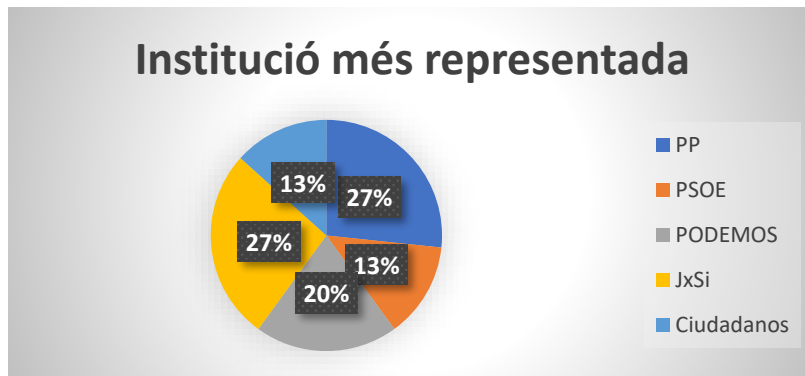
Pedro Sánchez també és esmentat en 3 ocasions. Per darrere, Iglesias amb dues apel·lacions. Amb una Jordi Turull, Anna Gabriel, Ada Colau, Oriol Junqueras, Artur Mas, Carme Forcadell, Inés Arrimadas i J.M. Zoido. Pluralitat informativa en aquest apartat on pràcticament el temps de paraula i les intervencions són molt semblants a nivell quantitatiu.

A4: Per últim, en la dimensió de rotulatge, el nom que més apareix en la dimensió escrita a la pantalla és el de Mariano Rajoy (3), seguit del de Puigdemont (2), Pedro Sánchez (2), Albert Rivera (2), Pablo Iglesias (2). Amb una: J.M. Zoido, Junqueras, Iceta i Albiol.

B) Variables referides als partits polítics. En aquest apartat s'han amidat tres tipologies referides a l'aspecte audiovisual i textual: B1: Institució visualitzada. B2: Institució anomenada. B3: Institució escrita.

B1: En aquest apartat TVE atribueix al Partit Popular la màxima participació. Sumant les participacions de Rajoy i Zoido, és el grup més representat amb 4 intervencions. PSOE, PODEMOS i Ciudadanos són els segons amb més participacions, en tenen en aquest apartat 2 per a cada un. En les rondes informatives per conèixer l'ideari de cada partit sobre la jornada s'hi poden visualitzar clarament la marca, les tipologies gràfiques i demés elements dels partits citats.

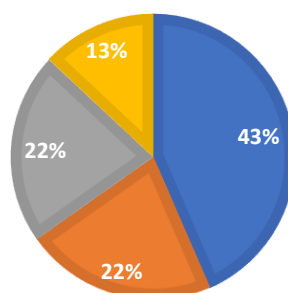
Per part de les formacions catalanes el PDcat és representat per Carles Puigdemont i Jordi Turull, en total 3 ocasions (En el cas d'atribuir la intervenció d'Artur Mas a aquest apartat en serien 4; actualment es troba retirat de la política, per tant no s'atribueix a cap partit). Dues per a ERC, l'altra part de la coalició JuntsXSi, mitjançant les intervencions de Forcadell i Oriol Junqueras. La marca barcelonina de PODEMOS, Barcelona en Comú, s'hi representa en una ocasió.

B2: En aquest apartat succeeix el mateix que en l'anterior, solament s'hi dona una cobertura molt perifèrica a les opinions dels partits majoritaris en el plànol espanyol, no s'hi apropa la mirada a les formacions catalanes amb individualitat sinó que tots els actors polítics són presentats mitjançant el seu càrrec, no la formació a què pertanyen. El mateix passa amb el PP, ja que les intervencions dels seus membres són etiquetades amb els seus càrrecs de govern. Amb aquestos condicionants, PSOE, Podemos i Ciudadanos passen a ser els que més participació tenen en les anomenades rondes informatives. Dues participacions per a cada un.

INSTITUCIÓ MÉS ANOMENADA

■ PP (Govern Espanya) ■ PSOE ■ PODEMOS ■ JxSI (Govern Català)

B3: En l'apartat de retolatge, succeeix el mateix que en l'anterior. Per als partits que manen d'ambdós bàndols, tots els actors polítics són presentats mitjançant el seu càrrec, no la formació a què pertanyen. Per tant, PSOE, PODEMOS I CIUDADANOS tornen a ser els més representats amb dues aparicions retolades.

C) Cadascuna d'aquestes variables ha estat objecte d'una doble mesura: En funció de l'ordre de la seva aparició en l'informatiu analitzat. Per la durada temporal de la seva presència, en tots els casos en què aquesta pugui ser establerta (Personatge visualitzat, Personatge que pren la paraula, Personatge escrit, Institució visualitzada, Institució escrita) i, sinó, per la identificació del nombre de les seves ocurrencies (Personatge nomenat i Institució nomenada).

C1: En l'apartat de temps en pantalla és Carles Puigdemont el personatge polític amb més minuts. Alhora, amb Mariano Rajoy i les intervencions de Juan Ignacio Zoido i Soraya Sáenz de Santamaría el grup Popular és el més representat, en total, acumulen pràcticament 4 minuts d'intervencions. Tot i que el líder de JuntsXSí és el personatge que més minuts apareix en pantalla a penes té un minut d'intervenció. En qüestió de minuts, són els segons en aquest apartat amb 3 minuts aproximats ajuntant les intervencions de Puigdemont, Turull, Junqueras i Forcadell. PSOE, PODEMOS i Ciudadanos disposen d'aproximadament 2 minuts per formació.

Taules referides a fonts En total al telediari de TVE de les 21h del dia 1 d'Octubre de 2017 s'hi dediquen 21 peces per a tractar la jornada de votació. S'hi citen un total de 52 fonts, 17 d'aquestes són d'àmbit genèric. Les 35 restants són fonts identificades.

Mitjà:	TVE	Peces Totals
Presència i temporalitat (Temps que està)	(49%) (25min)	(100%) (51min)
Ràtio de fonts per peça	2,4 Fonts per peça	(100%) 26 peces i 52 fonts

Mitjà:	TVE
Fonts identificades	(67.3%) (35 fonts identificades)
Fonts genèriques	(32.7%) (17 fonts)
Resultats totals:	(100%) (52 Fonts Totals)

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (52) (100%) (35) (67,3%)		(35) (67,3%)
Membres del govern espanyol	4	11,4%
Membres govern català	7	20%
Membres altres form. polítiques	10	28,5%
Actors no polítics	14	40,1%

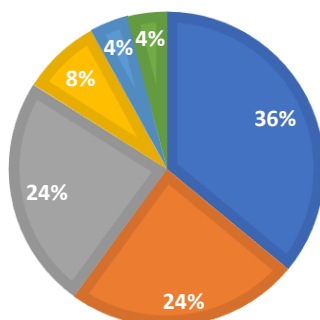
5.1.3. Informatiu de TV3 de a les 13:45h

A. Variables referides als líders polítics: Telediari de TVE de l'1-O a les 15h.
En aquest apartat s'han mesurat tres tipologies referides a l'aspecte audiovisual i textual. A1: Personatge visualitzat. A2: Personatge pren la paraula. A3: Personatge anomenat A4: Personatge escrit.

A1: En aquest cas el personatge més visualitzat és Carles Puigdemont. El president de la regió catalana apareix fins a 9 vegades. Per darrere d'ell es troba Marta Rovira i Jordi Sánchez, la primera política d'Esquerra Republicana de Catalunya i el segon, actualment empresonat, membre destacat de l'associació política pro-independència "Assemblea Nacional Catalana". En la bancada del govern espanyol el personatge més visualitzat és Soraya Saénz de Santamaría, qui apareix solament en dues intervencions; malgrat que solament es recorre en dos cops a la seva figura, la durada conjunta de les seves intervencions quasi assoleix el minut de durada. Destaca, en contraposició amb els informatius de televisió espanyola, la gran presència de personatges d'altres formacions polítiques, no sols del mapa polític espanyol, sinó també d'altres països. Xavier Doménech, de Catalunya en Comú, és qui té més notorietat en aquest apartat de tots els partits aliens al govern d'Espanya i al de Catalunya.

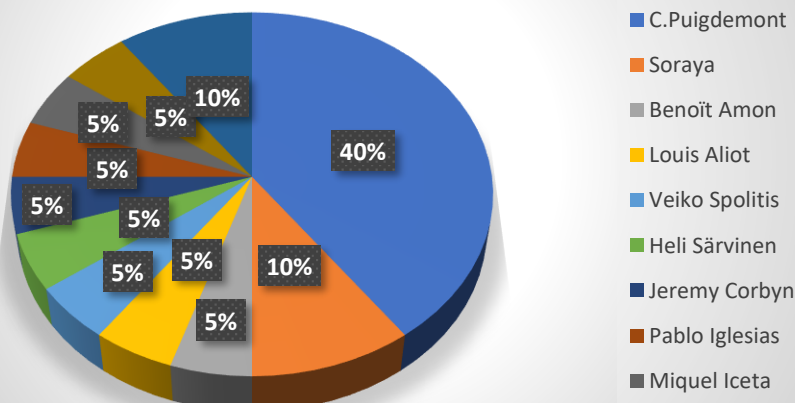
PERSONATGE MÉS VISUALITZAT

■ Carles Puigdemont ■ Marta Rovira ■ Jordi Sánchez ■ Soraya ■ X.Doménech ■ J.L Ábalos

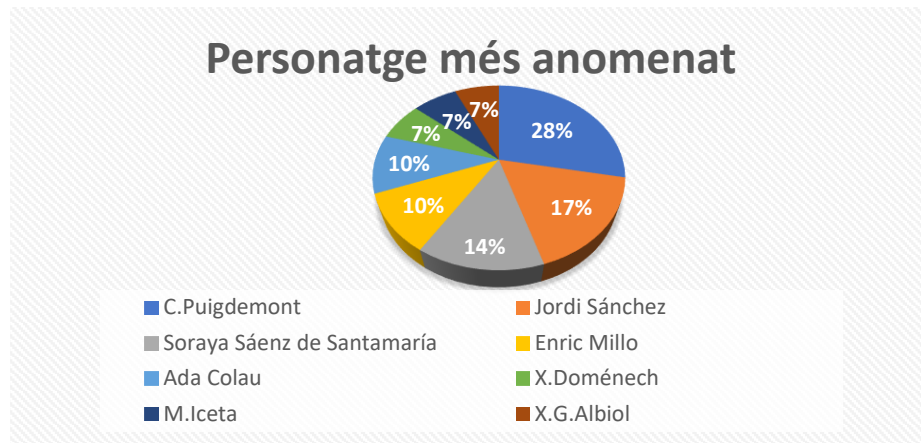

A2: Altre cop és Carles Puigdemont el personatge més representat en l'apartat d'intervencions. Fins a 7 vegades els informatius de TV3 recorren a les seves paraules. Per altre costat, se li atorga el torn de paraula a Soraya, representant del govern central en dues ocasions. Destaca també la intervenció ciutadana en el telediari. Fins a una vintena de persones etiquetades solament amb el seu nom de pila relaten els fets dels quals s'està parlant amb la seva pròpia veu i imatge. Els observadors internacionals de la jornada també troben a l'informatiu de la CCMA un espai d'expressió així com els líders polítics d'altres formacions europees, per exemple Benoït Amon, Louis Aliot, Veiko Spolitis, Heli Särvinen o Jeremy Corbyn entre d'altres. Tot i això no ho fan mitjançant intervenció directa en format 30 audiovisual, el mètode empleat per TV3 és la recopilació dels "tuits" al llarg del dia. Quant a l'oposició unionista o contrària a la desconnexió del territori català, Pablo Iglesias, Miquel Iceta o Xavier García Albiol, prenen directament la paraula en una ocasió.

Personatge amb més intervencions

A3: L'apartat referit a les mencions dels líders polítics torna a estar encapçalat per la figura del president Carles Puigdemont(11), per darrere Jordi Sánchez , de l'ANC (5) , Soraya Sáenz de Santamaría (4) i Enric Millo (3) per part del govern espanyol. D'altres formacions polítiques destaca Ada Colau amb tres mencions, dos per a Doménech, Iceta i García Albiol.

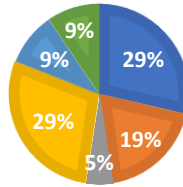
A4: En l'apartat de retolatge, Carles Puigdemont, amb les seves 7 intervencions és el personatge polític més representat a nivell escrit. El segon graó l'ocupen el president de l'ANC, Jordi Sánchez, i la vicepresidenta del govern Soraya Sáenz de Santamaría.

B. Variables referides als partits polítics. En aquest apartat s'han amidat tres tipologies referides a l'aspecte audiovisual i textual: B1: Institució visualitzada. B2: Institució anomenada. B3: Institució escrita.

B1: Els partits nacionalistes són els més representats. La coalició JuntsXSi és la que més visualitzacions obté, si les desgranem, el PDCat ,amb Carles Puigdemont al capdavant i Jordi Turull són els polítics que abanderan l'apartat de visualitzacions del bastió independentista. Per darrere, Esquerra Republicana de Catalunya amb Junqueras i Marta Rovira com els màxims representants del partit i una intervenció puntual de Gabriel Rufián. La CUP és d'entre tots els partits d'aquest conglomerat el menys representat ja que no compten amb intervencions d'Anna Gabriel, una de les seves cares més visibles.

INSTITUCIÓ MÉS VISUALITZADA (PARTITS DEL GOVERN DEL PPCC DESGRANATS)

■ Pdcát ■ E.R.C ■ CUP ■ PP ■ PODEMOS ■ PSOE

B2: La institució més anomenada és el govern d'Espanya, per tant, el Partit Popular. També troba la mateixa importància el PDCat, partit que presideix la coalició escollida democràticament a Catalunya, JuntsxSi. Dels partits aliens a la pugna sobiranista, la formació PODEMOS i les seves filials a Catalunya i Barcelona són els més representats per davant de PSOE i PP.

B3: En aquesta dimensió, els resultats són idèntics a la dimensió B1.

C) Cadascuna d'aquestes variables ha estat objecte d'una doble mesura: En funció de l'ordre de la seva aparició en l'informatiu analitzat. Per la durada temporal de la seva presència, en tots els casos en què aquesta pugui ser establerta (Personatge visualitzat, Personatge que pren la paraula, Personatge escrit, Institució visualitzada, Institució escrita) i, sinó, per la identificació del nombre de les seves ocurrencies (Personatge nomenat i Institució nomenada).

C: L'organigrama que segueix TV3 dista molt dels tradicionals. Primerament, la seva durada és molt superior als tradicionals noticiaris. Pràcticament tot l'informatiu és una successió de connexions en directe amb tots els punts de votació del territori que precedeixen un VTR a mode de crònica de la jornada de votació.

En aquest punt és Carles Puigdemont el personatge polític més representat, tant per ordre d'intervenció i durada de les mateixes com pel nombre de peces on és anomenat, apareix o intervé. Abarca pràcticament 3:30 d'informatiu. En contraposició destaca la baixa participació del govern central en qüestió de minutatge.

Mitjà:	TV3
Fonts identificades	(47'5%) (96)
Fonts genèriques	(53'5%) (106)
Resultats totals:	100%: (202)

Mitjà:	TV3	Peces Totals
Presència i temporalitat (Temps que està)	(42.9%) (58min)	(100%) (2h 15min)
Ràtio de fonts per peça	3,7 Fonts per peça	(100%) (202 fonts i 54 peces)

TV3		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (202) (100%) (96) (47'5%)		(96) (47'5%)
Membres del govern espanyol	8	8.3%
Membres govern català	36	37.5%
Membres altres form. polítiques	31	32.2%

5.2. ANÀLISI QUALITATIU

5.2.1. Aplicació de les teories del *Framing*

Segons la classificació de Semetko i Valkenburg (2000: 98), l'anàlisi de contingut o qualitatiu versa sobre: Reconeixement de responsabilitat, Interés humà, conflicte, Moralitat, Conseqüències econòmiques.

Segons aquesta classificació s'hi podria aproximar una línia ideològica clara per a TVE i altra per a TV3. En el cas de la televisió nacional, l'atribució de responsabilitats del conflicte recau sobre l'executiu català, en aquest cas, són els polítics de JuntsXsí qui, segons l'ens públic, han atemptat contra la constitució espanyola. El conflicte passa del carrer als estrats burocràtics, de fet, a penes s'hi poden apreciar imatges de violència policial contra la població catalana. L'ofensa, allò que han fet mal els polítics catalans, segons TVE, és atemptar contra els principis bàsics de la constitució espanyola.

Allò més destacat per als editors de TVE quant a l'actuació policial és una imatge en la qual un policia recull un infant de les mans d'un pare perquè el xiquet vol donar una rosa a l'agent.

Ahora, també s'hi fa una mirada a les conseqüències econòmiques que hi tindrà el referèndum; encara que en menor mesura que altres aspectes, també s'hi fa especial menció a l'anomenada "fuga d'empreses i multinacionals" del territori català. Per contra, el noticiari de TV3 apunta la culpa cap a l'executiu de Mariano Rajoy i fa especial menció al dret fonamental de vot per part de les societats democràtiques, també als principis plebiscitaris recollits en els textos de fundació de la Unió Europea. L'enquadrament o framing principal és la brutalitat policial que ha executat el govern espanyol de cara a la societat catalana. De fet, l'estructuració del noticiari és el millor exemple d'aquest fet, en nombroses ocasions s'hi recorre a connexions en directe per tots els punts de la geografia catalana per a fer una crònica de la jornada de votació i la resposta que ha donat la Policia Nacional o la Guàrdia Civil.

Les connexions en directe solen anar acompanyades de VTR amb declaracions de ciutadans que expliquen quines accions han emprés els cossos de seguretat espanyols de cara ells. Les imatges de la policia pegant els manifestants, enduent-se urnes, les reaccions a aquestes accions en l'esfera internacional, amb gran nombre de tuits de líders polítics i personalitats internacionals, són la base que sustenta aquest enquadrament. Per altre costat, hi ha un punt de discordància entre ambdós noticiaris. Per part de TVE, s'hi tracta de deixar patent la nul·la vinculació que té el referèndum i destacar el paper dels cossos de seguretat de l'estat per a evitar la celebració del mateix.

Per contra, el noticiari de TV3 tracta de fer veure tot el contrari, que sí s'ha pogut votar tot i els impediments plantejats pels cossos de l'estat. A efectes de moralitat, el posicionament de la televisió catalana s'hi pot condensar en una frase repetida en distintes ocasions al llarg del noticiari: "Porres contra urnes". En contraposició, TVE parla de "referèndum il·legal".

5.2.2. Tractament de les crisis polítiques

El tractament que s'hi fa a ambdues cadenes és propi d'una crisi política? El professor Andreu Casero-Ripollés analitza a la seva obra *La construcción mediática de las crisis políticas (2009)* els punts clau que s'han de donar per a que un esdeveniment siga presentat com a tal:

1. Activació de l'últim estadi del procés de mediació simbòlica de la informació periodística [...] en aquestos casos es despleguen entre la professió periodística i els destinataris dels missatges un conjunt d'estratègies interactives amb l'objectiu de redefinir les imatges socials vinculades a la realitat informativa de la crisi política [...] la seva finalitat es reclassificar i redefinir valors i imatges socials. Aquestos casos van lligats intrínsecament a la modalitat clàssica de legitimació del poder. (p.150-160)

L'enquadrament predominant a TV3 opta per deslegitimar el poder de l'estat central espanyol mitjançant la presentació d'un abús de poder comés per les forces de seguretat estatals amb la intervenció que hi va tindre lloc el dia 1 d'Octubre. La imatge social i els valors que s'hi trasmeten del govern espanyol conviden a crear una certa animadversió en l'espectador de cara al govern de l'estat. Alhora, la presència en el noticiari de veus internacionals, totes centrades en la violència amb la qual els policies intervingueren Catalunya obrin una nova concepció del conflicte redefinint les relacions socials, els valors i pensaments que l'espectador pot tindre de cara a l'executiu central. En canvi, a TVE s'hi presenta una imatge de les forces de seguretat i de l'estat totalment distinta. El noticiari nacional mostra arbitrarietat en les actuacions tant del govern com de la policia, i es centra, en nombroses ocasions en el text constitucional.

2. La crisi política en la seva representació comunicativa s'articula com un procés que es desenvolupa en forma de cicle [...] La fase de crisi es desenvolupa en funció de l'encadenament de tres etapes que es succeeixen i es correlacionen: La fase d'impacte, la de resposta institucional i la de tornada a la normalitat [...] Aquesta estructura permet mantenir l'existència d'una cobertura periodística continuada i articulada en el temps, vinculada alhora a aquesta classe d'esdeveniments.(p.150-160)

Aquest és un dels punts on més clares s'aprecien les diferències entre un noticiari i l'altre. TV3 segueix una estructura cíclica que comença amb connexions en directe on, a primera hora del matí, hi han hagut càrregues policials i té especial cura en mostrar els resultats de les intervencions policials. Les connexions en directe, amb speech del periodista en forma cronològica precedeixen per norma general VTR en els quals s'hi veu quin ha estat el recorregut dels líders polítics i també de les forces de seguretat en la jornada de vot. Alhora s'hi fa especial atenció a com narren els fets els ciutadans que participen en les jornades de votació. En pràcticament totes les peces s'articula la notícia per hores. Exemple: "A dos quarts de huit, el president Carles Puigdemont tenia previst votar a Sant Julià de Ramis on a les 7 del matí s'havien constituït les taules de votació. La brutal intervenció policial que ha tingut lloc passats dos quarts de 9 ha fet que el president haja hagut d'anar a votar a una localitat pròxima, des d'on, a les 12, ha llançat un missatge als ciutadans".

"3. El tractament periodístic de la crisi política comporta un augment de la intensitat del flux informatiu sobre el tema." (p.150-160)

L'informatiu de TV3 té una durada mitjana en dies normals que s'aproxima a l'hora, hora i quart, en aquest cas la durada és de dues hores i un quart dedicats íntegrament al referèndum, fins i tot, l'apartat d'esports. En el cas de TVE, igual que la resta de dies, dura 51 minuts.

4. La crisi política és un moment clau en la interacció entre la professió periodística i els actors polítics. La seva irrupció i incorporació a l'agenda pública comporta, inevitablement, la intervenció de les organitzacions comunicatives a causa de la seva centralitat política i la rellevància pública de l'esdeveniment. Pel que fa a l'apartat polític, davant l'obligatorietat de recuperar el control de la situació atípica i de salvaguardar la seva legitimitat, els actors polítics presenten, de manera forçada, distints tipus de reacció. (p.150-160)

En aquest punt hi ha semblança entre ambdós noticiaris. Tot i això, comparteixen una diferència essencial entre ells. Ambdós recorren en nombroses ocasions a les distintes institucions governamentals a què es deuen. La diferència és l'assiduitat amb què ho fan. En el cas de TVE recorren més vegades a les declaracions de veus autoritzades del govern central que a les del govern català. En el cas de TV3 és a l'inrevés.

5. La crisi política provoca una alteració de les rutines de la professió periodística. L'esdeveniment s'etiqueta com "atípic". Aquest fenomen polític comporta una modificació de les pràctiques productives de les organitzacions informatives. Aquestes perden la seva vigència donada la seva natura d'emergència. (p.150-160)

L'informatiu de TV3 té una durada mitjana en dies normals que s'aproxima a l'hora, hora i quart, en aquest cas la durada és de dues hores i un quart dedicats íntegrament al referèndum, fins i tot, l'apartat d'esports. En el cas de TVE, igual que la resta de dies, dura 51 minuts.

6. La professió periodística augmenta la seva capacitat d'influència sobre els casos de crisi política. La informació periodística, a causa del seu caràcter contextualitzador que desplega en els esdeveniments atípics, actua com un element de referència i com element orientador dels valors en les situacions de conflicte per al conjunt de subjectes que integren els públics [...] una de les causes principals de la minva del control de la situació per part dels actors polítics és la pèrdua de la unidireccionalitat dels missatges.(p.150-160)

Aquesta característica és evident en el noticiari català en el qual s'hi fa menció continuada a l'abús de poder que veuen en l'actuació de les forces de seguretat espanyoles. Per a fer-ho recorren en nombroses ocasions a veus discordants amb aquesta actuació com ara líders polítics europeus i també seleccionen discursos discordants dins dels grups polítics nacionals com ara Podemos, o el PSOE, de fet, s'aprecia una manca d'unidireccionalitat i uniformitat en el missatge que trasmeten Miquel Iceta i José Luís Ábalos el dia del conflicte. En canvi, el noticiari de titularitat nacional té una estructura tradicional i arbitrària. S'hi dóna molt de pes a una font, a un sector polític i s'hi dóna per vàlida aquesta versió. En canvi, al noticiari de la CCMA el ventall de fonts informatives de tots els estrats polítics, nacionals i internacionals és molt més destacat. Aquest fet crea una evident multiplicitat de discursos sobre el conflicte.

7. El predomini dels mitjans de comunicació en la configuració de la crisi política es tradueix en el triomf de les lògiques pròpies de l'espectacularització de la política [...] La realitat informativa derivada d'aquestes situacions atípiques es caracteritza pel predomini de l'espectacularització de la mateixa [...] la intervenció periodística, especialment en fenòmens conflictius, posa l'accent en una concepció de la política marcada per la lluita entre líders, que en contrapartida, acaba ocultant les relacions de poder [...] al entrar en el terreny de l'espectacularització, la política s'imbueix dels estils i valors atribuïts a l'entreteniment. (p.150-160)

Pel que fa a l'espectacularització hi ha una gran diferència entre ambdós noticiaris. El de TVE és un noticiari normal i corrent en el qual s'hi dona molta veu als líders polítics nacionals, i en menor mesura als catalans i que, tot i que sí s'hi produeix un enfrontament evident, dues versions contraposades, no disten de les discussions i declaracions contraposades entre líders polítics en temes de menor importància. A més, els telediaris analitzats de TVE no mostren imatges espectaculars sinó més bé sòbries, arbitràries. El cas de TV3 és completament diferent: imatges de violència, colps, sang, plors, un gran component d'emotivitat... A més, les peces de declaracions entre els distints bàndols solen contraposar-se per a crear una dissonància entre ambdós. Exemple: declaracions de Soraya Sáenz de Santamaría afirmant que hi ha hagut proporcionalitat en l'actuació policial i acte seguit les declaracions de Jordi Turull presentant el nombre de ferits.

Són aquestos trets, entre d'altres, els que poden confirmar que el noticiari de TV3 proposa una cobertura de crisi política en el territori català.

6. DISCUSSIÓ DE LA LITERATURA I CONCLUSIONS

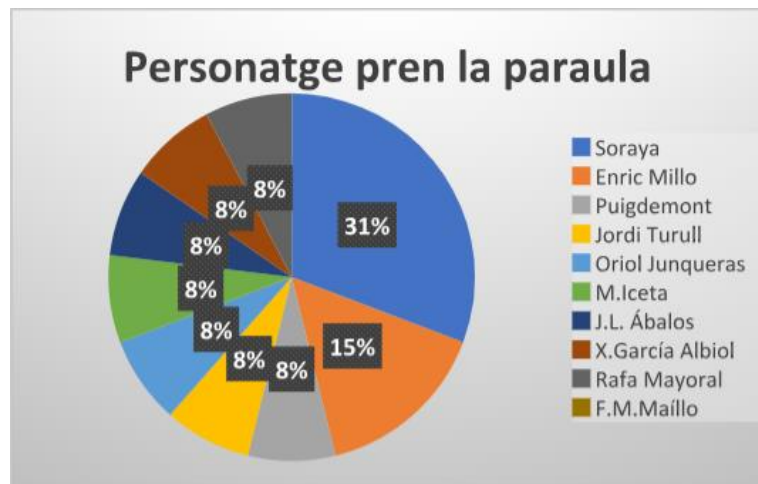
La base investigadora del treball que s'ha portat endavant és molt ampla. Els treballs, tant de framing com d'actualitat mediàtica política han sentat les bases per portar endavant una investigació amb el menor nombre de paranys possibles. Alhora, han servit d'inspiració en una diversitat de temes confrontants al que ens ocupa. En tot cas, per a fer les primeres passes en l'apartat de discussió convé recuperar els objectius o hipòtesis proposades prèviament:

- **Analitzar el tractament que s'ha donat en les dues televisions al mateix fet atenent qüestions quantitatives:** 1. Temps dedicat per bloc, 2. Temps dedicat per peça, 3. Gènere de la peça i 4. Tipologia de la peça.
- **Analitzar el tractament que s'ha donat en les dues televisions al mateix fet atenent qüestions qualitatives** (Framing o enquadrament): 1. Reconeixement de responsabilitat, 2. Interès humà, 3. conflicte, 4. Moralitat i 5. Conseqüències econòmiques.
- **Comparar els anàlisis d'ambdues cadenes prenent com a mostra el telenotícies de migdia per part de la cadena autonòmica catalana de titularitat pública TV3 i els noticiaris de migdia i nit de la cadena nacional de titularitat pública TVE.**

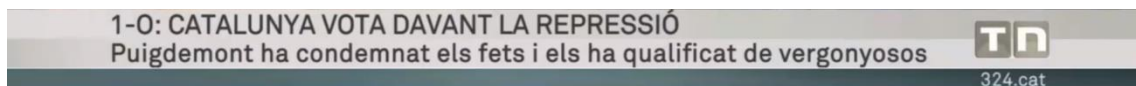
Amb aquest conjunt d'objectius es persegueix esclarir els segments informatius o frames que s'empraren per donar cobertura a l'escenari de l'1-O. Actualment, ambdues cadenes han vist com els seus criteris, a l'hora de posar en pràctica l'exercici informatiu, són sotmesos contínuament a veus discordants amb la seva línia ideològica. Tant TVE com TV3 han estat etiquetades com a mitjans de propoganda política o d'adoctrinament.

Sobre aquestos objectius o sospites centrals els resultats extrets en l'anàlisi confirmen, primerament, la hipòtesis central sobre la que gira la investigació. El tractament de les dues cadenes és distant, els discursos que hi presenten són distints tal i com els resultats demostren.

Resulta significativa l'articulació del informatiu al voltant de les intervencions de cada un dels governs que sostenen la titularitat d'aquests mitjans de comunicació. A TVE el discurs general sobre el que gira l'argumentari del informatiu s'interrelaciona, en moltes ocasions, amb el del govern. El focus s'hi posa sobre la intervenció de les forces i els cossos de seguretat de l'estat espanyol, i alhora, com s'indica el gràfic adjunt, és Soraya Sáenz de Santamaría en el informatiu de les 14h i Rajoy en el de les 21h, qui compta amb més minuts d'interpel·lació.

A més del gràfic, hi ha distints exemples gràfics del informatiu que confirmen aquest discurs i per tant la dissonància entre ambdós:

Font: TV3

Font: TVE

Font: TVE

Font: TV3

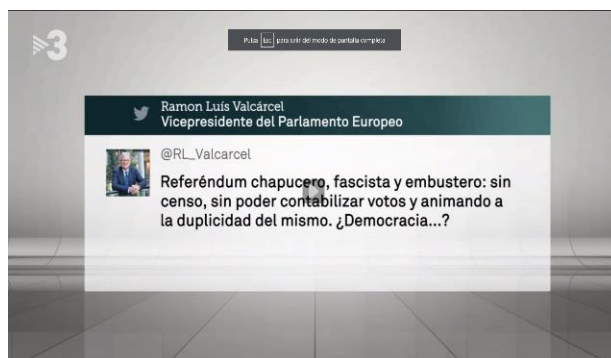
Alhora, el pes del informatiu de TV3 del dia 1 d'Octubre és molt més extens donat el tipus de cobertura que s'hi dona, segons les tipologies esmentades a l'anàlisi d'Andreu Casero-Ripollés sobre el tractament de crisis mediàtiques:

"2. El tractament periodístic de la crisi política comporta un augment de la intensitat del flux informatiu sobre el tema".

En primer lloc, TV3 dona molta més informació i cobertura al conflicte, qüestió que podria explicar la seva contextualització geogràfica però, més enllà d'això, totes les seccions i notícies del dia passen a un segon pla, totalment nul en importància en tant al tema principal que els ocupa. De fet, la jornada de votació es viu en directe pràcticament per el gran nombre de connexions en directe que la cadena fa. En tant a altres aspectes de l'argumentari extret de les teories del professor Casero-Ripollés, aquesta investigació pot aportar nous exemples de mediació periodística en la formulació d'opinió. A més a més, la tipologia emprada per TV3 en aquest cas resulta una hibridació dels models de comunicació de masses i de l'autocomunicació de masses proposada per tant teòrics i catalogada amb tal nom per Castells. TV3 aprofita el succés per fer una mirada a Europa i com s'hi viu el procés de votació. Rescata de la xarxa social Twitter captures de pantalla de líders polítics i també presenta en format de declaració a càmera intervencions d'observadors internacionals. D'aquest fet, s'extrauen dues conclusions. Una a nivell quantitatiu i altra a nivell qualitatiu.

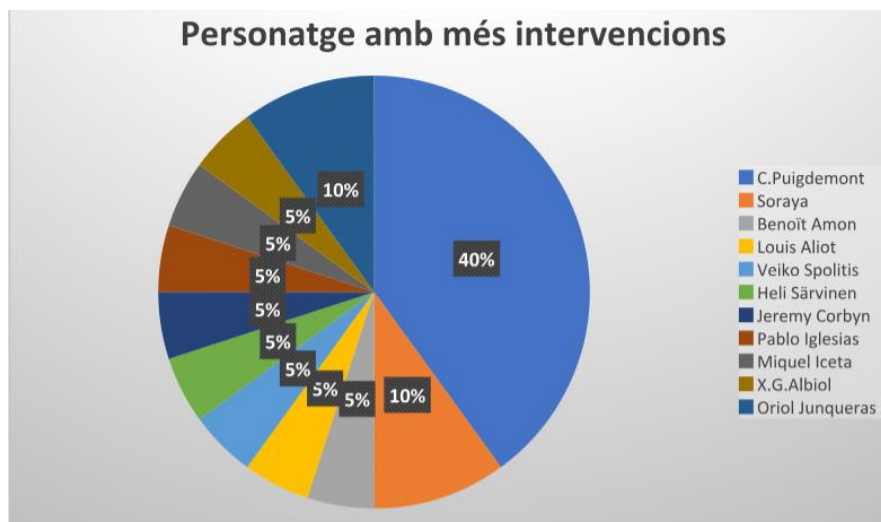

Font: TV3

Font: TV3

A nivell quantitatiu, el informatiu de TV3 compta amb moltes més veus. Donant una òptica i una multiplicitat de discursos molt superior al que TVE fa. En tant a intervencions directes a micròfon com també recuperant tweets:

Una volta situades les dades i l'apreciació quantitativa, la introducció dels tweets en un context totalment aïllat a aquestos es situa com un nou paradigma en una de les distintes argumentacions recuperades tant al Marc Teoric com també a la metodologia. En aquest cas, l'autor de les mateixes és el mateix, Andreu Casero-Ripollés, la primera ha servit a aquesta investigació per a entendre plenament el funcionament d'una cobertura mediàtica en crisis polítiques i amb l'aparença de tal i te una funció conductora a l'argumentari que ha extret aquesta investigació en relació a les teories que postula:

La professió periodística augmenta la seva capacitat d'influència sobre els casos de crisi política. La informació periodística, a causa del caràcter contextualitzador que desplega en els esdeveniments atípics, actua com un element de referència i com element orientador dels valors en les situacions de conflicte per al conjunt de subjectes que integren els públics [...] una de les causes principals de la minva del control de la situació per part dels actors polítics és la pèrdua de la unidireccionalitat dels missatges. (Casero-Ripollés, 2009)

Entenent aquesta tipologia bàsica com quelcom pertanyent a la cobertura de les crisis mediàtiques, el fet novedós que s'hi pot extraure a aquesta investigació és el pas endavant en tant al canvi de model de mediació periodística una vegada s'ha fet plausible el conflicte entre els mitjans de comunicació tradicionals i els mitjans d'autocomunicació de masses. A més de l'agilització del procés de recolliment de declaracions, la mediatització de les opinions ha arribat a esferes internacionals degut als processos globalitzadors. Aquestes opinions mediatitzades pels canals de comunicació tradicionals tornen a desembocar en els mateixos amb la difusió d'aquestos mitjançant les xàrcies socials, creant així un nou model de consum de informació i opinió recíproca. A més, dins d'un context de crisi política permet mediatitzar l'opinió del televident però desmarcant-se de l'argumentari propi i emprant citacions per tal de mantindre la versemblança d'objectivitat. Òbviament, hi ha un procés de selecció de tweets al darrere. Malgrat això, aquesta podria tornar-se una rutina amb la incorporació de les xarxes socials als espais televisius de les cadenes, més encara, a situacions com les de Catalunya. De fet, la intervenció de les xàrcies socials foren claus per a aconseguir imatges on les càmeres no havien arribat: "Las nuevas dinámicas empujan al usuario a ser activo ya que le facilitan el acceso a la esfera pública con voz propia y le permiten influir en la agenda de los medios tradicionales" (Casero-Ripollés, 2009).

**Aquestes imatges arribaren als noticiaris mitjançant la xàrcia social Twitter*

En referència amb l'argumentari que presenta Maxwell McCombs al seu volum *Estableciendo la Agenda* els resultats d'aquesta investigació concorden.

Ambdues cadenes concorden i tenen similituds en el tractament de la jornada en tant a qüestions referides al terme acunyat pel teòric com a "Preparació de l'audiència" i la selecció temàtica i, en aquest cas, donada la natura de la mostra estudiada, selecció audiovisual. És significatiu l'ús de determinats frames, o imatges per part dels noticiaris per a parlar d'un mateix subtema dins de l'esdeveniment matriu. Si el tema matriu és la jornada de votació de l'1-O a Catalunya, un dels subtemes sorgits de les decisions del govern central espanyol al plànol contextual és la intervenció policial per tal d'evitar el plebiscit. Aquí tot i que la lectura és significativament antagònica per part d'ambdues cadenes com hem vist en el retolatge i també en els exemples pròxims, s'acompleixen les característiques presentades per McCombs en aquestos termes:

Exemple 1

Font: TV3

Exemple 2

Font: TVE

A l'exemple 1 està un dels frames emprats per la televisió catalana per il·lustrar la intervenció policial. La selecció temàtica que empra TV3 és molt més impactant que la que escolleix TVE. Al noticiari de la CCMA s'aprecien imatges de violència policial, enfrontaments de Guàrdies Civils amb Mossos i una seguida de testimonis ensenyant les ferides. La participació ciutadana esdevé clau per a aquest enquadrament perquè és en aquestos talls on més càrrega emotiva s'aprecia.

A l'exemple 2 està un frame que seleccionen els editors del telediari de TVE. De fet, en la transcripció del informatiu s'hi pot apreciar: "Esta es una de las imágenes que más nos ha llamado la atención de la jornada de referéndum ilegal, es el operativo de la Guardia Civil para impedir que se votara [...] en un momento de alta tensión un Guardia Civil ayuda a un padre a bajar a su hijo en brazos para evitar que corriese peligro". És significativa l'arbitrarietat amb la que el noticiari tracta una intervenció com la que s'hi va destinar a Catalunya on l'estat va remetre a un gran nombre dels seus policies a nivell nacional. En la selecció audiovisual de TVE s'han detectat moltes menys imatges emotives, els testimonis que s'hi recullen als mateixos carrers on s'han extret testimonis de ràbia, impotència per part de la TV3 són totalment contraris. Les imatges i seqüències de colps i violència per part de la policia foren retallades.

Font: TV3

Font: TV3

Font: Twitter

El propi McCombs usa en el volum citat una apreciació de Cohen en la qual es parla de que els mitjans de comunicació no solament indueixen als consumidors sobre que deuen pensar si no també com deuen fer-ho. Alhora, entrellaçant aquesta cita amb altra part de la revisió literària, en aquest cas sobre el model de televisió pública que especifiquen Hallin i Mancini al seu treball: "Sistemas mediaticos comparados" i la falta d'independència a l'aplicació al cas espanyol del model Mediterrani. És significativa la concordança dels discursos mediàtics amb les valoracions que fan els òrgans de govern que els administren. Donada la complicació de la feina que comporta averiguar el grau d'intervenció aquest treball pot aportar entre d'altres una sèrie de conclusions en relació a les cotes de pluralitat i multiplicitat de discursos i veus dins dels noticiaris:

Hi ha una dissonància evident en la narració dels fet a nivell qualitatiu i a nivell quantitatiu. TVE dedica molt més temps a la valoració i el discurs del govern central i les formacions que s'hi troben en l'oposició a nivell espanyol. El partit més representat és el Partit Popular, tant en qüestió de peces com en qüestió de minuts.

TVE proposa un enquadrament dissonant amb el de TV3, ambdós unitats de mesura corresponents a l'ens públic nacional destaquen el paper de les forces de seguretat en un exercici del que, afirmen "és un moviment per salvaguardar els interessos de la democràcia i la constitució espanyola" alhora tampoc cobreix la jornada com si d'una crisi política es tractara, més bé tot el contrari. El seu telediari no destaca per l'espectacularització visual ni tampoc per l'enfrontament obert entre dos discursos polítics oposats. Per altra banda, TV3 dedica molt més temps a la valoració i el discurs del govern català i les formacions que s'hi troben a l'oposició tant a Catalunya com a Espanya. El partit més representat és JuntsXsi, en particular el PDCat. El noticiari de la CCMA proposa un enquadrament dissonant amb el de TVE, la escollida destaca la violència policial i la voluntat de vot del poble de Catalunya així com també la repercussió internacional que ha tingut el conflicte.

Segons les tipologies de la cobertura mediàtica de crisis polítiques exposades pel professor Casero-Ripollés i aplicades en el l'anàlisi qualitatiu es pot afirmar que TV3 cobreix la jornada com si d'una crisi política es tractara. Para especial atenció a imatges emotives, amb gran càrrega de sentiment. Alhora distribueix imatges de violència desmesurada sense cap tipus de filtre: Imatges de gent sagnant, amb ferides i trets, víctimes de la repressió policial.

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%) (Nombre) (%)		(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol	8	16.6%
Membres govern català	6	12.5%
Membres altres form. polítiques	8	16.6%
Actors NO POLIT.	28	54,3%

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (52) (100%) (35) (67,3%)		(35) (67,3%)
Membres del govern espanyol	4	11,4%
Membres govern català	7	20%
Membres altres form. polítiques	10	28,5%
Actors no polítics	14	40,1%

TVE dona una cobertura mediàtica arbitrària. Ambdós informatius són normals i corrents, com si d'un dia normal s'hi tractara no tant en selecció temàtica però si en qüestions de minutatge i rutina periodística, entre altres coses, TVE contacta i recorre a un nombre molt inferior de fonts que TV3. El catalans esmenten i citen molts mitjans internacionals, veus autoritzades com els observadors internacionals i també líders polítics d'altres països i obren una finestra per a l'expressió ciutadana que per la seva part TVE no obre en tan gran mesura.

Alhora, aquesta investigació pot donar peu a línies d'investigació molt interessants i que no s'han pogut abarcar en aquesta, entre d'altres podrien ser de gran interès aquelles que versaren sobre l'anàlisi semiòtic de la jornada de l'1-O i com s'hi va narrar, altra podria ser el seguiment a xàrcies socials del seguiment que feren aquestes dues cadenes, veure com la gent va reaccionar als seus perfils de Facebook o Twitter en referència al tractament de TVE i TV3.

Font: TV3

7. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

Casero Ripollés, A. (2008). *La construcción mediática de las crisis políticas*. Madrid: Fragua.

Casero, A. (2004). Medios de comunicación y actores políticos en situaciones de crisis: la producción negociada de la realidad política. *Zer, Revista de estudios en comunicación*, 143-146.

Entman, R. M. (1993). Framing: Toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of communication*, 43(4), 51-58.

González Requena, J., García Crego, J., Ortiz de Zárate, A., González Hortigüela, T., Blanco Mallada, L., Moya Santoyo, J., ... & Sotelo Herrera, N. (2009). Tratamiento diferencial de los resultados electorales en las diversas cadenas televisivas españolas.

Hallin, D., & Mancini, P. (2008). *Sistemas mediáticos comparados*. Barcelona: Hacer.

López Rabadán, P. (2006). Pensamiento crítico y procesos de construcción de agenda-framing: Le Monde Diplomatique (edición española) (1995-2006). En *Pensamiento crítico, comunicación y cultura. I Congreso Nacional ULEPICC-España (2006)*,

López-Rabadán, P., & Casero-Ripollés, A. (2012). La evolución de la agenda mediática española (1980-2010). Un análisis longitudinal de la portada de la prensa de referencia. *Revista Latina de Comunicación Social*, (67).

López-Rabadán, P., & Casero-Ripollés, A. (2016). *Periodistas y políticos en España*. Barcelona: Andreu Casero-Ripollés, Pablo López-Rabadán.

McCombs, M. (2006). *Estableciendo la agenda*. Barcelona: Paidós.

Navarro, P. A. (2014). EL OCASO DE TVE: La televisión pública nacional, sin director y en caída libre. *El siglo de Europa*, (1080), 24-25.

PAÍS, E. (2018). Resultados Electorales en Cataluña: Elecciones Cataluña 2015. Rectuperat de:
<https://resultados.elpais.com/elecciones/2015/autonomicas/09/index.html>

Peña-Moya, J. (2013). El nuevo modelo de televisión pública en España. Riesgos y oportunidades para el cumplimiento del servicio público.

Rabadán, P. L. (2010). Nuevas vías para el estudio del framing periodístico. La noción de estrategia de encuadre/New ways for the journalistic framing research. The notion of framing strategy. *Estudios sobre el mensaje periodístico*, 16, 235-259.

Sádaba, T. (2001). Origen, aplicación y límites de la "teoría del encuadre" (framing) en comunicación.

Sindicato Independiente de comunicación y difusión. (2015). *EL CONSEJO DE INFORMATIVOS DE TVE MANIPULA Y NO CUENTA TODA LA VERDAD*. Rectuperat de:
http://sirtve.com/docs/19_11_septiembre_2015_Cdl_Manipula.pdf

Sindicato Independiente de Comunicación y Difusión. (2018). *EL CONSEJO DE INFORMATIVOS DE TVE MIENTE Y MANIPULA SOBRE EL 9N*. Rectuperat de: http://www.sirtve.com/docs/31_16_noviembre_2014_9N.pdf

8. ANNEXOS

8.1. RESUM EXECUTIU

Empirical comparison on the treatment of media coverage that was shown on TVE and TV3 newscasts on October 1 at the referendum day in Catalonia. The analysis is based on a set of methods contributed by the great authors of framing theories throughout their long research career.

Among others, the objectives of this study are:

- Analyze the treatment that has been given in the two televisions on the same fact in quantitative questions: Time spent by block, time spent per piece, genre of the piece and typology of the piece.
- Analyze the treatment given to the two televisions on the same thing in qualitative questions following the framing theories in questions like recognition of responsibility, human interest, conflict, morality and economic consequences.
- Compare the two analyzes in both chains taking as an example the midday newscast on the part of the Catalan autonomic channel of public qualification TV3 and the tv news of 15h and 21h of the national chain of public qualification TVE.

The objects of analysis are the TV news of 15h and 21h of TVE, which cover a duration of 2 hours approximately and the special newscast of TV3 of the mentioned day, whose duration is of 2h. The selection of said pieces is due to the public ownership of the companies. This selection has been made to balance the total time of the news (approximately 2 hours).

On the other hand, the units of measurement are the informative pieces, each one with its particularities and its nature.

In turn, one of the most important features of the qualitative analysis is to determine whether the treatment given by any of the two chains was typical of a political crisis. According to the defining characteristics of said coverages (Casero-Ripollés, 2008).

Traditionally, this field of research has been highlighted by the difficulty of their studies due to the nature of the object of study. Journalism changes every day and these studies should not ignore their particularities. This is why working with approximate data is one of the defining characteristics of the Framing studies. In fact there are a large number of framing theorists who have explained this in their studies.

Andreu Casero-Ripollés, Javier Marzal and Fco. Gómez Tarín collect a very interesting methodological model for his work in the form of acts in the II Congress of theory and technique of the audiovisual media, in this case they do it as editors. Jesús González Requena, Juan García Crego, Amaya Ortiz de Zárate, et al ... all of the Complutense University of Madrid are the ones that sign the research work on differential treatment of electoral results in the various Spanish television networks.

1. Personage displayed: any member or representative of a political party that is present in an identifiable way in the images of the analyzed informative.
2. Personage who takes the floor: every member or representative of a political party to whom the word is given inside the analyzed program.
3. Called character: every member or representative of a political party whose name is pronounced or to which personalized reference is made through his position inside the analyzed informative program.
4. Written character: any member or representative of a political party whose name or position allows his identification, appears written in image inside the analyzed program.

Variables referring to political parties:

1. Institution visualized: every political party present in image by the figure of one or more of its representatives.
2. Call institution: Any political party whose name is pronounced or referenced through another type of denomination that allows it to be clearly identified.
3. Written institution: any political party whose name or logo can be recognized in the image, either as a present in its referential content or through its overlay on it.

Each of these variables has been the object of a double measurement:

1. Based on the order of its appearance in the analyzed informative.
2. For the temporary duration of its presence, in all cases in which it can be established (Personage visualized, Personage who takes the floor, Written Personage, Institution visualized, Written Institution) and, but, by the identification of the name of its occurrences (Named Personage and Appointed Institution).

At the same time, professor Casero-Ripollés discusses the departure of the PSE-EE by Redondo Terreros in his text *The media and political actors in situations of institutional crisis: the negotiated production of political reality*; Within its fan or instrumentation of analysis mention is made, first of all, of the use of sources that make each one of the newspapers analyzed, its presence and its nature. This scale can also be applied to the audiovisual case that is studied:

MITJÀ	TVE	TV3
Presència i temporalitat (Temps que està)	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Ràtio de fonts per peça	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Peces Totals		

MITJÀ	TVE	TV3
Fonts identificades	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Fonts genèriques	(%) (N. Peces)	(%) (N. Peces)
Resultats totals:		

TVE		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%)	(Nombre) (%)	(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol		
Membres govern català		
Membres altres form. polítiques		
Actors NO POLIT.		

TV3		
Actors		Fonts Informatives
TOTAL (x peces) (100%)	(Nombre) (%)	(Nombre) (%)
Membres del govern espanyol		
Membres govern català		
Membres altres form. polítiques		
Actors NO POLIT.		

In any case, the following conclusions have been drawn from the study of the units of measurement of the news programs:

1. There is an obvious dissonance in the narration of the facts at a qualitative level and at a quantitative level.
2. TVE devotes much more time to the assessment and the discourse of the central government and the formations that are in opposition to the Spanish level. The most represented party is the Popular Party, both in terms of pieces and in minutes.
3. TVE proposes a dissonant framework with that of TV3, both units of measurement corresponding to the national public entity highlight the role of the security forces in an exercise which they claim is a movement to safeguard the interests of democracy and the constitution spanish.
4. TVE does not cover the day as if it were a political crisis, rather the opposite. His television news does not stand out for the visual spectacularization nor for the open confrontation between two opposing political speeches.
5. TV3 dedicates much more time to the assessment and discourse of the Catalan government and the formations that are in opposition to both Catalonia and Spain. The most represented game is JuntsXsi, in particular the PDCat.
6. TV3 proposes a dissonant framework with that of TVE, the CCMA's preliminary sample highlights the police violence and the will to vote for the people of Catalonia as well as the international repercussions of the conflict.
7. TV3 covers the day as if it were a political crisis. For special attention to

8. emotional images, with a great deal of feeling. It also distributes images of excessive violence without any type of filter. Pictures of bloody people, with injuries and shots, victims of police repression.
9. TVE gives arbitrary media coverage. Both informative are normal and current, as if it were a normal day.
10. TVE contacts and runs a much lower number of sources than TV3. Catalans mention and cite many international media, voices authorized as international observers and also political leaders from other countries and open up a window for citizen expression that, on the other hand, does not open to the TVE in such a great extent.

